

Risale-i Nur Kulliyatından

KURAN AKİRDLERİNİN

Hizmet Rehberi

R İ S A L E—İ N U R U N
M E S L E K v e M E Ş R E B İ

Bediüzzaman
Said Nursi

Sinan MATBAASI
İstanbul — 1958

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

MUKADDİME

Risale-i Nur şahs-ı mânevisinin mümessil-i Muhteremi, ebedî Kur'an hakikatlarının dellâhı, mübelliği ve nâşiri olan... ve bütün şahsiyetini, Risale-i Nur vasıtasıyla —biiznillâh— ebede kadar istifade ve istifazaya medar bir şekilde devam ettiren Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin meslek ve meşrebine dâir Kur'andan ders aldığı çok muazzam bazı hakikatleri, hizmet-i imanîyede bulunan Nur Şakirdleri için dâima tazelenen bir dersimiz ve her vakit temessük edeceğimiz değişmez düsturumuz, maddî manevî her türlü engeller karşısında muvaffakiyete, Rıza-yı İlâhiye îsal edici en ehemmiyetli rehberimiz mânasiyle neşre ediyoruz.

Çünkü, Risale-i Nurun dâiresi çok genişlemiş; çok muhtelif efkâr ve mizaç sahipleri, bu hizmet safında yer almışlardır. Elbette bütün efkâr, kanaat, meslek ve meşrebler üstünde makam-ı sıddıkiyyette yer tutmuş ve şahs-ı manevî-i âl-i beytin mümessili olarak hizmeti Kur'aniyenin başına geçmiş Ustad Bediüzzamanın âzamî ihlâs, âzamî sadakat ve âzamî fedakârlık mânasını ihtiva eden, gösteren ve işaret eden mesleğini nazara vermek lâzım

gelmektedir. Taki, hizmet-i Nuriyede bulunacak Kur'an Şakirdleri kıyamete kadar bu düsturlar muvacehesinde hareket etsinler. Muvaffakiyetin ve Rıza-yı İlâhiye nâiliyetin, ancak bu suretle mümkün olacağına kat'î kanaat getirsinler.

Şimdi Câmia-i Islâmiye umumiyetle Risale-i Nurda tecelli eden Hakikat-ı Kur'aniyeye sarılmış bulunmaktadır. Hem nev-i beşerin dahi, cazibedar siyaset hadiselerinin tevakkufu neticesinde, Rahmet-i İlâhiye ile Hakaik-ı Kur'aniyeye yapışacağı emareleri görünüyor. Hem Kur'anın hak ve hakikata akıl ve mantığa dayanan, delil ve hüccete istinad eden ve bütün mes'elelerini akla tesbit ettiren bir Kitab-ı Mukaddes olduğunu, zeminin her tarafında ve kâinat safahatında neşreden, ilân ve isbat eden Risale-i Nur, bugün Âlem-i Islâm ve insaniyetin nazar-ı takdir ve tahsinini celbetmiş bulunuyor. Bu itibarla Risale-i Nurun mazhar olduğu küllî muvaffakiyet ve mahiyetinin ve Hazret-i Üstadın mazhariyetinin esaslarını ifade etmek icab ediyor.

Risale-i Nur hizmetinde tecelli eden Rıza-yı İlâhî ve tevfik Nurlarının tevâli ve devam etmesi için her halde Hazret-i Üstad Bediüzzamanın takib ettiği meslek ve meşrebi, yarım asra yaklaşan uzun bir hizmet devresinde muhtelif hadiseler, şiddetli tazyikat ve hücumlar karşısında maddî ve manevî engeller içerisinde takındığı tavır, niyaz ve yaşadığı hâlet-i ruhiye ve gösterdiği azim ve sadakat gibi ahvali olan «Sıddîkiyet mesleğidir» ki; Nur Talebeleri için ehemmiyetle bilinmek anlaşılmak ve yaşanmak icab eder.

Çok dikkatle üzerinde durulması, tefekkür

edilmesi gereken bedihi bir hakikat vardır ki, o da şudur: Risalelerde, mektuplarda, lâhikalarda defalarca yazıldığı gibi mübarek Üstadımıza müracaat edenler ve ziyarete gelen bütün ziyaretçiler hemen umumiyetle dâima görüyorlardı ki; Üstadımız onların nazarlarını Risale-i Nura tevcih ediyordu. Acaba bunun sırr-ı hikmeti ne idi? Mütemadiyen ne için bu noktada tahşidat yapıyordu? Evet bu muazzam bir hakikattir. Ve Hazret-i Bediüzzamana kâfil bir muazzam hakikatın ifadesidir ki, dersimizi Hakaik-ı Kur'aniye ve envar-ı imaniye hazinesi olan Risale-i Nurdan aldığımız gibi, birbirimizle manevî münasebet, alâka, uhuvvet ve muhabbet düsturlarımızı da hep o Risale-i Nurdan ders alacağız.

Evet bu zamanda bu dehşetli ve cihan-şümûl hâdiseler hengâmında Kur'an Şakirdleri cüz'î ve küllî, ferdî ve içtimai bütün ders ve ikazlarını Risale-i Nurla tahsil edecckleıdır. Çünkü, Kur'anın bu asra bakan vechesini ve Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın bu zamandaki vezaif-i diniye tavrını, küllî bir mâna ile şimdi, bu suretle Risale-i Nurla görmüş, anlamış bulunuyoruz.

NUR TALEBELERİ

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Ey Kardeşlerim,

Sizler biliyorsunuz ki; bizim mesleğimizde benlik, enaniyet, şan ve şeref perdesi altında makam sahibi olmaktan, öldürücü zehir gibi ondan kaçıyoruz; onu ihsas eden haletten şiddetle içtinab ediyoruz. Elbette burada, altı yedi sene gozünüzle ve yirini senedenberi tahkikatınızla anlamışsınız ki; ben, şahsıma karşı hürmet ve makam vermek istemiyorum. Sizleri o noktada şiddetle tekdir etmişim. Bana haddimden fazla mevki vermeyiniz diye size darılıyorum...

.....

Said, tam toprak gibi mahviyet ve terk-i enaniyet ve tevazu-u mutlakta bulunmak şarttır; tâ ki Risalet-in-Nuru bulandırmasın, tesirini kırmasın.

.....

Sonra, en zaif bir damar-ı insaniye olan şan ü şeref ve rütbe noktasında, bana çok alim

bir tarzda o zaif damarımı tutmak için; emredilmiş ihanetler, tahkirler, damara dokunduracak işkenceler yaptılar, hiçbir şeye muvaffak olamadılar. Ve kat'iyyen anladılar ki, onların perestiş ettiği dünyanın şan ü şerefini, bir riyakârlık ve zararlı bir hodefüruşluk biliyoruz. **Onların fevkalâde ehemmiyet verdikleri hubb-u câh ve şan ü şeref-i dünyeviyeye beş para ehemmiyet vermiyoruz... belki bu cihetle divane biliyoruz.**

.....

Bundan otuz sene evvel, **Cenab-ı Hakkın inayetiyle, dünyanın muvakkat şan ü şerefinin ve enaniyetli hodefüruşluk ve şöhretperestliğin ne kadar zararlı ve ne kadar fâidesiz ve mânâsız olduğunu - hadsiz şükrolsun ki - Kur'an'ın feyziyle anlamış bir adam; o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefs-i emmaresiyle mücadele edip, mahviyetle benliği bırakmak ve tasannu ve riyakârlık yapmamak için elden geldiği kadar çalıştığına, ona hizmet veya arkadaşlık edenler kat'i bildikleri ve şehadet ettikleri halde; ve yirmi senedenberi herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ünas ve şahsını medih ve senadan ve kendini mânevi makam sahibi olduğunu bilmekten herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçması; ve hem has kardeşlerinin onun hakkın-**

daki hüsn-ü zanlarını reddedip o hâlis kardeşlerinin hatırlarını kırması; ve yazdığı cevabı mektublarında onların, onun hakkında medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kırması; ve kendini faziletten mahrum gösterip, **bütün fazileti Kur'anın tefsiri olan Risale-i Nura ve dolayısıyla Nur Şakirdlerinin şahs-ı mânevisine verip kendini âdi bir hizmetkâr bilmesi**, kat'ı isbat ediyor ki; şahsını beğendirmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde.....

Hem bu yeni Said, eski Said gibi kendine hürmet ve teveccüh kazanmak ve şan ü şeref bulmak, kat'iyyen aleyhindedir; kabul etmez...

.....

Ben nefsimi tebrie etmiyorum.. nefsim her fenalığı ister. Fakat şu fâni dünyada, şu muvakkat misafirhanede, ihtiyarlık zamanında, kısa bir ömürde, az bir lezzet için; ebedi, daimî hayatını ve saadet-i ebediyesini berbad etmek, ehl-i aklın kârı değil. Ehl-i aklın ve zişuurun kârı olmadığından nefs-i emmarem ister istemez akla tabi olmuştur...

.....

Evet, **nefsini beğenen ve nefsine itimad eden bedbahttır. Nefsinin ayıbını gören, bahtiyardır...**

.....

Medar-ı şeref tanıdığı bütün ecdadını ve

medar-ı iftihar bildiği bütün geçmişlerini ve ruhen nokta-i istinad telâkki ettiği selef-i salihînin cadde-i nuranîlerini terk edip, heveskârane, hevaperestane, riyakârane, şöhretperverane, bid'akârane işlerde ve harekâтта bulunsa mânen bütün ehl-i hakikat ve ehl-i imânın nazarında en alçak mevkie düşer...

.....

Dördüncü Hatve : كُلُّ شَيْءٍ مَّا لَكَ إِلَّا وَجْهُهُ

dersini verdiği gibi, nefis kendini serbest ve müstakil ve bizzat mevcut bilir. Ondan bir nevi rububiyet davâ eder. Mabuduna karşı adâvet-kârane bir isyanı taşır. İşte gelecek şu hakikati derk etmekle ondan kurtulur. Hakikat şudur ki: Herşey nefsinde mâna-yı ismiyle fânidir, mefkuttur, hâdistir, mâdumdur. Fakat mâna-yı harfiyle ve Sani-i Zülcelâlin esmasına ayinedarlık cihetiyle ve vazifedarlık itibariyle şâhid-dir, meşhuddur, vâciddir, mevcuttur. Şu makamda tezkiyesi ve tathiri şudur ki, vücudunda adem, ademinde vücudu vardır. Yâni kendini bilse, vücud verse kâinat kadar bir zulûmat-ı adem içindedir. Yâni vücud-u şahsisine güvenip, mevcud-u hakikiden gaflet etse yıldız böceği gibi bir şahsî ziya-yı vücudu nihayetsiz zu-

lumat-ı adem ve firaklar içinde bulunur, boğulur. Fakat enaniyeti bırakıp bizzat nefsi hiç olduğunu ve mevcud-u hakikinin bir ayine-i tecellisi bulunduğunu gördüğü vakit; bütün mevcudatı ve nihayetsız bir vucudu kazanır. Zira bütün mevcudat, esmasının cıvelerine mazhar olan Zat-ı Vâcibül-Vucudu bulan bir kalb, herşeyi bulur.

.....

Gaye-i hayal olmazsa, veyahut nisyan veya tenasi edilse ezhan enelere dönüp etrafında gezler.

.....

Bir fikre dâvet, cumhur-u ulemanın kabülüne vabestedir. Yoksa dâvet bid'attır, reddedilir.

.....

İhsan-ı İlâhiden fazla ihsan, ihsan değildir. Herşeyi olduğu gibi tavsif etmek gerektir.

.....

Cemaatte vahid-i sahih olmazsa cem ve zam; kesir darbı gibi küçültür. İnsanlarda sıhhat ve istikamet ile vahdet olmazsa ziyadeleşmekle küçülür, bozuk olur, kıymetsiz olur.

.....

بِسْمِ سُبْحَانَهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Bilmukabele biz de ramazanınızı tebrik ediyoruz. Rüyalarınız pek çok mübarektirler. İnşaallah Cenab-ı Hak sizi büyük ihsanlara mazhar eyliyecek, diye bir işarettir. **Bence bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imânı kurtarmaktır, başkaların imânına kuvvet verecek bir surette çalışmaktır. Sakın, benlik ve gurura medar şeylerden çekin. Tevâzu, mahviyet ve terk-i enaniyet, bu zamanda ehl-i hakikata lâzım ve elzemdir. Çünkü, bu asırda en büyük tehlike benlikten ve hıfzûrûşluktan ileri geldiğinden; ehl-i hak ve hakikat, mahviyetkârane daima kusurunu görmek ve nefsini itham etmek gerektir.**

Sizin gibi ağır şerait içinde kahramancasına imânını ve ubudiyetini muhafaza etmesi büyük bir makamdır.

Madem sizde büyük bir himmet ve kuvvetli bir imân var; tam bir ihlâs ve tam bir mahviyetle, sebatkârane Risale-i Nura şakird ol. ta, binler belki yüzbinler şakirdlerin şirket-i mâneviye-i uhreviyelerine hissedar ol. Ta senin hayırların, iyiliklerin cüz'iyetten çıkıp küllileşsin, âhirette tam kârlı bir ticaret olsun.

Said Nursî

Bir kardeşimiz, kusurunu görmediği mü-nasebetiyle, onu ikaz için yazılmış ince bir mes'-eledir. Belki size faidesi olur diye yazdık.

Bir zaman Evliya-yı azımeden: nefs-i emmaresinden kurtulana lardan bir kaç zattan, şiddetli mucahede-i nefsiyeler ve nefs-i emmaren den şekvalarını gördüm. Çok hayret ediyordum. Hayli zaman sonra nefs-i emmarenin kendi desâisinden başka, daha şiddetli ve daha ziyade söz dinlemez ve daha ziyade ahlâk-ı seyyieyi idâme eden ve heves ve damar ve âsâb, tabiat ve hissiyat halitasından çıkan ve nefs-i emmarenin son tahassüngâhı bulunan ve nefs-i emmâreyi tezkiyeden sonra onun eski vazife-i seyyiesini gören; ve mücahedeyi, âhir ömre kadar devam ettiren bir mânevî nefs-i emmâreyi gördüm. Ve anladım ki, o mübarek zatlar, hakikî nefs-i emmâreden değil; belki mecazî bir nefs-i emmâreden şekva etmişler. Sonra gördüm ki, İmam-ı Rabbani dahi bu mecazî nefs-i emmâreden haber veriyor. **Bu ikinci nefs-i emmârede şuursuz kör hissiyat bulunduğu için, akıl ve kalbin sözlerini anlamıyor ve dinlemiyor ki onlarla ıslâh olsun ve kusurunu anlasın.** Yalnız tokatlar ve elemeler ile nefret edip, veya tam bir fedâiliğe her hissini, maksadına feda etsin. Ve Risale-i Nurun erkânları gibi, herşeyini enaniyetini bıraksın. Bu acip asırda deh-

şetli bir aşılama ve şırınga ile hem hakiki, hem mecâzî iki nefs-i emmâre ittifak edip; öyle seyyiâta öyle günahlara severek giriyor. Kâinatı hiddete getiriyor. Hatta kendim, bir dakika zarfında, yirmi paralık sıkıntı ile, altmış liralık bir haseneye tercih etmeye çalıştım.

Hem on dakika zarfında, büyük bir mücadele-i mânevîde benim cephemde, kırk ikilik bir top gibi düşmanlarıma atıp yol açtığı halde; o iki nefs-i emmârenin, muvakkat bir gaflet fırsatında, hodgâmlık ve meyl-i tefevvuk gibi gayet zulümlü ve zulümatlı hissiyle, büyük bir şükür ve teşekkür yerine, «Ne için ben atmadım» diye, en çirkin bir riya ve rekabet damarını hissettim. Cenab-ı Hakka yüzbin şükür ediyorum ki, Risale-i Nur ve bilhassa ihlâs Risaleleri, o iki nefsin bütün desâisini izâle ve onların açtığı yaraları tedavi ettiği gibi, o bir dakika ve on dakikadaki hâletleri birden izâle etti. Ve mânevî bir istiğfar olan kusurumu bildim. O hatanın muaccel cezası olan içindeki elemenden ve azaptan kurtuldum.

.....

Benim bu otuz sene hayatımda ve yeni Said tabir ettiğim zamanımda bütün Risale-i Nurda yazdıklarım, ve şahsıma temas eden hakikatlarının tasdikiyle ve benimle ciddi görüşen chl-i insaf zatların ve arkadaşların şehadetle-

riyle iddia ediyorum ki: Ben nefs-i emmâremi elimden geldiği kadar hodfuruşluktan, şöhret-perestlikten, tefahurdan men'e çalışmışım. Ve şahsıma ziyade hüsn-ü zan eden Nur talebele-
rinin belki yüz defa hatırlarını kırıp cerhetmi-
şim. Ben, mal sahibi değilim; Kur'anın mücev-
herat dükkânının bir biçâre dellâlıyım, dediği-
mi; hem yakın kardeşlerimin tasdikleriyle ve
emârelerini görmeleriyle, ben, değil dünyevi
makamatı ve şan ve şerefi şahsıma kazandır-
mak, belki mânevî büyük makamat - faraza -
bana verilse de, fakat hizmetteki ihlâsıma nef-
simin hissesi karışmak ihtimaline binaen kor-
karak, o makamatı da hizmetime feda etmeğe
karar verdiğim ve fiilen de öylece hareket et-
tiğim halde...

.....

Bunu da size kat'iyen beyan ediyorum:
Şahsıma tahkir ve ihanet ve çürütmek ve iş-
kence, ceza gibi ne gelse Risale-i Nura ve şa-
kirdlerine benim yüzümden zarar gelmemek
şartiyle, şimdiki mesleğim itibariyle kabule ka-
rar vermişim. Bunda da âhiretim için bir se-
vab var. Ve nefs-i emmârenin şerrinden kurtul-
mama bir vesiledir diye bir cihette ağlarken
memnun oluyorum. Eğer, bu biçare masumlar
benimle beraber bu meselede hapse girmese

idiler, mahkemenizde pek şiddetli konuşacaktım...

.....

Bu mesele yalnız şahsıma taallûk etse idi, ben cidden nefis-i emmâremi tam kırmak için ona minnettar olurdum. **Mesleğimiz, bu zamanda hakka hizmet, bütün bütün terk-i enaniyetle olabileceğini kat'i kanaatimiz olduğu gibi,** yirmi senedir nefis-i emmârem ister istemez o mesleğe itaate mecbur olmuş. Risale-i Nur ve mukaddematları, buna bir hüccet-i kâtiadır. Fakat garaz ve inad ve bir nevi taassub-u meslekiyeyi ihsas eden ve esrar-ı mestureyi işaa suretinde gelen itiraz ve ayıplara karşı eski Said (R.A.) lisaniyle derim :

İşte meydan! En muteassıp ulemadan ve en büyük veliden tut, ta en dinsiz feylesoflara ve müdakkik hükemalara, Risale-i Nurdaki dâvaları isbat etmeye hazırım. Ve hem de isbat etmişim ki, benim mahvıma ve idamıma mütemadiyen çalışan zındık feylesoflar ve mülhidler, o dâvaları cerh edemiyorlar ve edememişler!..

.....

İnsan nisyandan alındığı için nisyana mübtelâdır. Nisyanın en kötüsü de nefsin unutulmasıdır. Fakat hizmet, sa'y, tefekkür zamanlarında nefsin unutulması; yâni nefse bir is

verilmemesi dalâlettir. Hizmetler görüldükten sonra neticede mükâfat zamanlarında nefsin unutulması kemâldir. Bu itibarla ehl-i dalâl ile ehl-i kemâl nişyan ve tezekkurde müteakistirlere Evet dâll olan kimse, bir iş veya bir ibadet terakifinde başını havaya kaldırarak fir'avunlaşır. Lâkin mükâfatın, menfaatin tevziinde bir zerreği bile terk etmez. Amma nefsini unutan ehl-i kemâl sa'y, tefekkür, sülûk zamanlarında herşeyden evvel nefsini ileri sürüyor. Fakat neticelerde, fâidelerde, menfaatlerde nefsini unutmakla en geriye bırakıyor...

.....

Mahlûkâtın en zâlimi insandır. İnsan kendi nefsine olan şiddet-i muhabbetten dolayı kendisine hizmeti ve menfaati olan şeyleri sever, hem kıymet verir. Semeresinden istifade gördüğü şeylere abd ve köle olur.

.....

Eğer onun tahkiri ve beyan ettiği kusurlar, şahsıma ve nefsime ait ise, Allah ondan razı olsun ki, benim nefsimin ayıplarını söyler. Eğer doğru söylemiş ise, beni, nefsimin terbiyesine sevkeder ve gururdan beni kurtarmaya yardımcıdır. Eğer yalan söylemiş ise, beni riyanın ve riyanın esası olan şöhret-i kâzibeden kurtarmaya yardımcıdır.

Üçüncü hastalık «gurur» dur.

Evet, gurur ile, insan maddî ve mânevî kemalât ve mehasinden mahrum kalır. Eğer gurur sâikasıyla başkaların kemalâtına tenezzül etmeyip, kendi kemalâtını kâfi ve yüksek görürse, o insan nâkıstır. Böyle insânlar, malûmat ve keşfiyatlarını daha yüksek görmekle, eslâf-ı izâmın irşâdat ve keşfiyatlarından, mahrum kalırlar. Ve evhama mâruz kalarak bütün bütün çizgiden çıkarlar.

.....

Cenab-ı Hak tarafından insanlara verilen benlik ve hürriyet, ulûhiyyet sıfatlarını fehmetmek üzere bir vâhid-i kıyâsi vazifesini görüyor. Maalesef, su-i ihtiyar ile hâkimiyet ve istiklâliyetle âlet ederek tam bir fir'avun olur.

.....

Mümkinatın da iki vechi vardır.

Birisi, enaniyet ile vücuttur : Bu ise, ademe gider ve ademe kalbolur.

İkincisi, enaniyetin terkiyle ademdir. Bu ise Vâcib-ül-vücud'a bakar. Binaenaleyh vücud istersen, mün'adim ol ki vücudu bulasın.

.....

Ey şan ve şerefi, nam ve şöhreti isteyen adam! gel, o dersi benden al. Şöhret ayn-i riya'dır ve kalbi öldüren zehirli bir baldır. Ve insanı insanlara abd ve köle yapar.

Aziz Sıddık Kardeşim.

Kastamonuda ehl-i takva bir zat, şekva tarzında dedi: «Ben sukut etmişim, eski halımı ve zevkleri ve nurları kaybetmişim.» Ben de dedim: «Belki terakki etmişsin ki, nefsi okşayan ve uhrevî meyvesini dünyada tattıran ve hodbinlik hissini veren zevkleri, keşifleri geri bırakıp daha yüksek makama, mahviyet ve terk-i enaniyet ve fânî zevkleri aramamak ile uçmuşsun.» Evet, bir ehemmiyetli ihsan-ı ilâhî; ihsanını, enaniyetini bırakmayana ihsas etmemektir. Ta ucb ve gurura girmesin.

.....

Kardeşlerim, bu hakikata binaen, bu adam gibi düşünen veya hüsn-ü zannın verdiği parlak makamları nazara alan zatlar, sizlere bakıp içinizde mahviyet ve tevazu ve hizmetkârlık kisiyle görünen şakirdleri, âdi, âmi adamlar görür ve der : «Bunlar mı hakikat kahramanları ve dünyaya karşı meydan okuyan?. Heyhat! Bunlar nerede, evliyaları bu zamanda aciz bırakan bu kudsi hizmet mücahidleri nerede?» diyerek dost ise inkisar-ı hayale uğrar, muarız ise kendi muhalefetini haklı bulur.

Said Nursi

Bazan bir şeye şiddetli muhabbet, o şeyin inkârına sebep olur. Ve keza, şiddet-i havf ve

gâyet azamet ve aklın ihâtasızlığı da inkâra sebeptirler..

.....

Ey nefis, eğer takva ve amel-i salih ile Hâlikımı râzı etti isen, halkın rızâsını tahsile lüzum yoktur, O kâfidir. Eğer halk da Allahın hesâbına rıza ve muhabbet gösterirlerse iyidir. Şayet onlarınki dünya hesabına olursa kıymeti yoktur. Çünkü onlar da senin gibi âciz kullardır. Maahaza ikinci şıkkı takip etmekte şirk-i hafi olduğu gibi, tahsili de mümkün değildir. Evet bir maslahat için sultana müracaat eden adam, sultanı irza etmiş ise, o iş görülür. Etmemiş ise halkın iltimasıyla çok zahmet olur. Maamafih yine sultanın izni lâzımdır. İzni de rızasına mütevakıftır...

.....

Risale-i Nura kuvvet vermek ve genişlemesine çalışmak ve şakirdlerini teşvik etmek ve bir buz parçası olan enaniyetini tam bir havuz kazanmak için, o dairedeki âb-ı hayal havuzuna atıp eritmek gerektir. Yoksa başka bir çığır açmakla; hem o zarar eder, hem bu müstakim ve metin cadde-i Kur'aniyeye bilmiyerek zarar verir. Belki zındıkaya bilmiyerek bir nevi yardım hesabına geçer.

Said Nursî

Büyükülüğün şânı: tevazu ve mahviyettir, tekebbür ve tahakküm değildir. Demek tekebbür eden sabiyy-i müteşeyyihtir; siz de büyük tanımayınız.

.....

Evvelâ: Hem o zat, hem sizler biliniz ki: ben, Risale-i Nurun hizmetkârıyım ve o dükânın bir dellâlıyım. Risale-i Nur ise, Arş-ı azama bağlı olan Kur'an-ı Azimüşşan ile bağlanmış bir hakiki tefsirdir. Benim şahsımdaki kusurat ona sirayet etmez.

.....

Ehl-i hakikatın bir kısmı nasılki ism-i Vedud'a mazhardırlar ve azami bir mertebede o ismin cilveleriyle mevcudatın pencereleriyle Vacibül-Vücuda bakıyorlar. Öyle de, şu hiç ender hiç olan kardeşinize yalnız hizmet-i Kur'ana istihdamı hengâmında ve o hazine-i bâni-hayenin dellâlı olduğu bir vakitte İsm-i Rahîm ve İsm-i Hakîm mazhariyetine medar bir vaziyet verilmiş. Bütün Sözler o mazhariyetin cilveleridir.

.....

Risale-i Nurun göziyle bakmak ve ne kadar müşkilât ziyadeleşse kudsî vazife itibarıyla daha ziyade ciddiyet ve şevkle hareket etmektir. Çünkü, başkaların füturu ve çekilmesi, ehl-i himmetin şevkini, gayretini ziyadeleşmeye se-

bebedir. Zira gidenlerin vazifelerini bir derece yapmaga kendini mecbur bilir ve bilmelidirler.

.....

Evet, dinin ve şeriatın ve Kur'anın yuzden ziyade tılsımlarını, muammalarını hal ve keş-feden ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden ve Mirac ve Haşr-i cismani gibi akıldan çok uzak zannedilen Kur'an hakikatlarını en mütemerrid ve en muannid feylesoflara ve zındıklara karşı güneş gibi isbat eden ve onların bir kısmını imâna getiren Risale-i Nur eczaları elbette küre-i arz ve küre-i havaiyeyi kendi ile alâkadar eder. Ve bu asrı ve istikbali kendi ile meşgul edecek bir hakikat-ı Kur'aniyedir ve ehl-ı îmân elinde bir elmas kılınçtır..

.....

Eski Harb-i Umumiden evvel ve evailinde bir vâkıa-i sadıkada görüyordum ki: .

Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağının altındayım. Birden o dağ, müdhiş bir infilâk etti, dağlar gibi parçalarını dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet altında baktım ki, merhum vâlidem yanımdadır. Dedim: ana korkma! Cenab-ı Hakkın emridir; O Rahimdir ve Hakîmdir. Birden o halde iken bakdım ki, mühim bir zat bana âmirane diyor ki: «İcâz-ı Kur'anı beyan et!»

Uyandım, anladım ki: Bir büyük infilâk ve inkılâb olacak. Ve infilâkdan sonra Kur'an etrafındaki surlar kırılacak, doğrudan doğruya Kur'an kendi kendini müdafaa edecek. Kur'ana hücum edilecek; ve i'cazı onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu i'cazın bir nev'ini şu zamanda izharına - haddimin fevkinde olarak - benim gibi bir adam namzed olacak ve namzed olduğumu anladım..

.....

Dünya madem fânidir. Hem madem ömür kısadır. Hem madem gayet lüzumlu vazifeler çoktur. Hem madem hayat-ı ebediye burada kazanılacaktır. Hem madem dünya sahipsiz değil. Hem madem şu misafirhane-i dünyanın gayet Hakîm ve Kerîm bir Müdebbiri var. Hem madem ne iyilik ve ne fenalık, cezasız kalmı-

yacaktır. Hem madem لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

sırrınca teklif-i malâyutak yoktur. Hem madem zararsız yol, zararlı yola mureccahdır. Hem madem dünyevî dostlar ve rütbelere, kabir kapısına kadardır.

Elbette en bahtiyar o dur ki: dünya için âhireti unutmasın, âhiretini dünyaya feda etmesin. Hayat-ı ebediyesini hayat-ı dünyeviye

için bozmasın, malâyani şeylerle ömrünü telef etmesin, kendini misafir telâkki edip, misafirhane sahibinin emirlerine göre hareket etsin, selâmetle kabir kapısını açıp saadet-i ebediye-ye girsin..

.....

İnsanın, yaptığı kemalât ve iyiliklerde hakkı yoktur. Mülkü değildir. Onlara güvenemez..

.....

Şuurî olmaksızın, senin lehine ve aleyhine çok fiiller cereyan etmektedir. O fiiller Şuûrî oldukları halde şuurun taallûk etmediğinden sâbit olur ki: o fiillerin fâili bir Sâni-i zîşuurdur. Ne sen fâilsin ve ne senin esbabın... Binaenaleyh, **Mâlikiyet dâvasından vazgeç. Kendini mehâsin ve Kemalâta masdar zannetme. Ve Kat'iiyen bilki; senden sana yalnız noksan ve kusur vardır. Çünkü, Sû-i ihtiyarınla, sana verilen kemalâtı bile tağyir ediyorsun...**

.....

Risale-i Nurun hakiki şakirdleri hizmet-i imâniyeyi herşeyin fevkinde görür. Kutbiyet de verilse ihlâs için hizmetkârlığı tercih eder. Beni o dâvada bilfiil tasdik etmesi cihetinden bütün kuvvetimizle bu gibi kardeşlerimizi tebrik ediyoruz.

Habeş padişahı Necaşi demiş :

لَيْتَ لِي حِدْمَتُهُ بِدَلَاءِ عَنْ هَذِهِ السَّلْطَنَةِ

Yâni : Keşki şu saltanata bedel Muhammed-i Arabi Aleyhissalâtü Vesselâmin hizmetkârı olsaydım. O hizmetkârlık, saltanatın pek fevkindedir.»

Eğer mesleğimiz şeyhlik olsaydı makam bir olurdu, veyahut mahdut makamlar bulunurdu. O makama müteaddit istidatlar namzed olurdu, gıptakârane bir hodgâmlık olabilirdi. Fakat mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz. Uhuvvetteki makam geniştir. Gıptakârane, muzahemeye medar olamaz. Olsa olsa, kardeş kardeşe muavin ve zahir olur. Hizmetini tekmil eder.

Ehl-i din ve ashab-ı ilim ve erbab-ı tarikat ise bunların herbirisinin vazifesi umuma baktığı gibi, muaccel ücretleri de teayyün ve tahassus etmediği.. ve herbirinin makam-ı içti-maide ve teveccüh-ü nâsda ve hüsn-ü kabuldeki hissesi tahassus etmiyor. Bir makam çoklar namzed olur, maddi ve manevi herbir ücrete çok eller uzanabilir. O noktadan müzaheme ve rekabet tevellüd edip vifakı nifaka, ittifakı ih-

tilâfa tebdil eder. İşte bu müdhlis marazın mer-
hemi, ilâci ihlâsdır. Yâni, hakperestliği nefis-
perestliğe tercih etmekle ve hakkın hatırı nef-
sin ve enaniyetin hatırına galip gelmekle

أَنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ

sırrına mazhar olup, nasdan gelen maddî ve
mânevi ücretten istiğna etmekle (Hâşiye)

وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ

Hâşiye : İhtar : Teveccüh-ü nas istenilmez,
belki verilir. Verilse de onunla hoşlanılmaz. Hoşlan-
sa ihlâsı kaybeder, rıyaya girer. Şan ü şeref ar-
zusu ile teveccüh-ü nas ise ücret ve mükâfat de-
ğil, belki ihlâssızlık yüzünden gelen bir itab ve bir
mücazattır. Evet, amel-i sâlihîn hayatı olan ihlâ-
sın zararına teveccüh-u nas ve şan ü şeref kabır
kapısına kadar muvakkat olan bir lezzet-i cüz'iy-
yeye mukabil kabrın öbür tarafında azab-ı kalbî
gibi nahoş bir şekil aldığından teveccüh-ü nası
arzu etmek değil, belki ondan ürkmek ve kaçmak
lâzımdır. Şöhretperestlerin ve şan ü şeref peşinde
koşanların kulakları cımlasın!

sırrına mazhar olup, hüsn-ü kabul ve hüsn-ü tesir ve teveccüh-ü nası kazanmak noktalarının Cenab-ı Hakkın vazifesi ve ihsanı olduğunu ve kendi vazifesi olan tebliğde dâhil olmadığını ve lâzım da olmadığını ve onunla mükellef olmadığını bilmekle ihlâsa muvaffak olur. Yoksa ihlâsı kaçıırır.

.....

Hodgâmlık ve enaniyet varsa, kendini haklı ve muhalifini haksız tevehhüm ederek ittifak ve muhabbet yerine ihtilâf ve rekabet ortaya girer, ihlâsı kaçıırır, vazifesi zir ü zeber olur. İşte bu müdhiş sebebin verdiği vahim neticeleri görmemenin yegâne çaresi «Dokuz emir-
dir.»

1 — Müsbet hareket etmektir ki, yâni kendi mesleğinin muhabbetiyle hareket etmek, başka mesleklerin adâveti ve başkalarının tenkîsi onun fikrine ve ilmine müdahale etmesin, onlarla meşgul olmasın.

2 — Belki dâire-i İslâmiyet içinde hangi meşrebde olursa olsun medar-ı muhabbet ve uhuvvet ve ittifak olacak çok rabıta-i vahdet bulunduğunu düşünüp ittifak ederek...

3 — Ve haklı her meslek sahibinin başkasının mesleğine ilişmemek cihetinde hakkı ise.. «Mesleğim haktır, yahut daha güzeldir» diyebilir. Yoksa başkasının mesleğinin haksızlığını

veya çirkinliğini ima eden «hak yalnız benim mesleğimdir, veyahut güzel benim meşrebimdir» diyemez olan insaf düsturunu rehber etmek...

4 — Ve ehl-i hakla ittifak tevfik-i İlâhının bir sebebi ve diyanetteki izzetin bir medarı olduğunu düşünmekle.

5 — Hem ehl-i dalâlet ve haksızlık - tesanüd sebebiyle - cemaat suretindeki kuvvetli bir şahs-ı mânevinin dehasiyle hücumu zamanında o şahs-ı mâneviye karşı en kuvvetli, ferdî olan mukavemetin mağlûb düştüğünü anlayıp; ehl-i hak tarafındaki ittifak ile bir şahs-ı mânevi çıkarıp o müdhiş şahs-ı mânevi-i dalâlete karşı, hakkaniyeti muhafaza ettirmek.

6 — Ve hakkı batılın savletinden kurtarmak için :

7 — Nefsini ve enaniyetini...

8 — Ve yanlış düşündüğü izzetini.

9 — Ve ehemmiyetsiz rekabetkârane hissiyatını terketmekle ihlâsı kazanır, vazifesini hakkıyla ifa eder.

.....

Aziz sıddık kardeşlerim,

Sizin tesanüdünüze ziyade ehemmiyet verdiğimin sebebi: yalnız bize ve Risale-i Nura menfaati için değil; belki tahkiki imânın daire-sinde olmayan ve nokta-i istinada; ve sarsıl-

mayan bir cemaatin kat'i buldukları bir hakikata dayanmaga pek çok muhtaç bulunan avâm ehl-i imân için dalâlet cereyanlarına karşı yılmaz, çekilmez, bozulmaz aldatmaz bir merci, bir mürşid, bir hüccet olmak cihetiyledir. Sizin kuvvetli tesanüdünüzü gören kanaat eder ki: **Bir hakikat var, hiçbir şeye feda edilmez, ehl-i dalâlete başını eğmez, mağlûb olmaz diye kuvve-i mâneviyesi ve imânı kuvvet bulur. Ehl-i dünyaya ve sefahete iltihakdan kurtulur.**

.....

RİSALE-İ NURUN YÜKSEK DERSLERİ İNCEDEN İNCEYE OKUNMASI GAYET MÜHİMDİR.

.....

Aziz Kardeşlerim,

Bu defa yazılarınızda İhlâs Risalelerini gördüğüm için, sizi, o gibi risalelerin dersine havale edip, ziyade bir derse ihtiyaç görmedim. Yalnız bunu ihtar ediyorum ki: **Mesleğimiz, sırr-ı ihlâsa dayanıp, hakaik-i imaniye olduğu için, hayat-ı dünyaya, hayat-ı içtimaiyeye mecbur olmadan karışmamak ve rekabete, tarafgirliğe ve mübarezeyeye sevkeden halâttan tecerrüd etmeye mesleğimiz itibariyle mecburuz. Binler teessüf ki; şimdiki müdhiş yılanların hücumuna maruz biçare ehl-i ilim ve ehl-i diyanet, sineklerin ısırması gibi cüz'i kusurâtı ba-**

hane ederek, birbirini tenkid ile, yılanların ve zındık münafıkların tahribatlarına ve kendilerini onların eliyle öldürmesine yardım ediyorlar..

.....

Bir taş, taşığıyle beraber kubbeli binalarda ustanın elinden çıkar çıkmaz başını eğer, arkadaşıyla birleşmeye meyleder ki, sukut tehlikesinden kurtulsunlar. Maalesef insanlar tea-vün sırrını idrak edememişler. Hiç olmazsa taşlar arasındaki yardım vaziyetinden ders alsınlar.

.....

Yol ikidir. Ya sükût etmektir. Çünkü söylenilen her sözün doğru olması lâzımdır. Veya sıdkdır. Çünkü İslâmiyetin esası sıdkdır. İnânın hassası sıdkdır. Bütün kemâlata îsal edici sıdkdır. Ahlâk-ı âliyenin hayatı sıdkdır. Tera-kıyatın mihveri sıdkdır. Âlem-i İslâmın nizamı sıdkdır. Nev-i beşeri kâbe-i kemalâta îsal eden sıdkdır. Ashab-ı Kiramı bütün insanlara tefev-vuk ettiren sıdkdır. Muhammed-i Hâşimî Aley-hissalâtü Vesselâmı meratib-i beşeriyenin en yükseğine çıkaran sıdkdır.

.....

Hayatım acz ve zaafiyle ve fakr ve ihtiyaciyle Halik-ı hayatın kudret ve kuvvetine ve gına ve rahmetine âyinedarlık eder. Evet nasıl-

ki açlık derecesiyle yemeğin lezzet dereceleri ve karanlığın mertebeleriyle ışık mertebeleri ve soğugun mükyaşıyle hararetin mizan dereceleri bilinir Öyle de hayatımdaki hadsiz acz ve fakr ile beraber hadsiz ihtiyaçlarımı izale ve hadsiz düşmanlarımı defetmek noktasında Hâlikrımın hadsiz kudret ve rahmetini bildim. Sual ve dua ve iltica ve tezellül ve ubudiyet vazifesini anladım ve aldım..

.....

Risaletün-Nur bu asırda, bu tarihte bir urvetül vuskadır. Yâni çok muhkem kopmaz b zincir ve bir hablullahdır. Ona elini atan, yapışan necat bulur.

.....

Risale-i Nurun parlak fütuhatını müteşekkiraneye temaşa etmek; ve sevabdârâne, mücahidane, bir nevi kumandan hizmetinde bulunmaktan gelen uhrevî zevki ve şerefi ve dünyada uhrevî meyvesini gösteren hizmet-i imâniyenin şahsıma ait lezzeti ve imtiyazı, o sırr-ı ihlâs için bırakmak ve kardeşlerime havale etmek ve onların şeref ve zevkleriyle iktifa etmeye nefs-i emmârem dahi muvafakat ederek; dünyanın bu uhrevi ve güzel yüzünde gözünü kapamak ve eceli ve mevti ferahla karşılamaya tam kabul etmesidir,

Ben size nisbeten, kardeşim; mürşitlik haddim değil; Üstad da değilim. Belki ders arkadaşım. Ben sizin, kusurata karşı şefkatkârane dua ve himmetlerinize muhtacım. Benden himmet beklemeniz değil, bana himmet etmenize istihkakım var. Cenab-ı Hakkın ihsân ve keremiyle sizlerle gayet kudsî ve gayet ehemmiyetli ve gayet kıymettar ve her ehl-i imâna menfaatli bir hizmette taksim-ül mesai kaidesiyle iştirak etmişiz. Tesanüdümüzden hasıl olan bir şahs-ı mânevinin fevkalâde ehemmiyet ve kıymeti ve üstadlığı ve irşadı bize kâfidir.

.....

Hem madem bu zamanda her şeyin fevkinde hizmet-i imâniye en ehemmiyetli bir vazifedir; hem kemmiyet ise keyfiyete nisbeten ehemmiyeti azdır; hem muvakkat ve mütehavvil siyaset âlemleri ebedî, dâîmi, sabit hizmet-i imaniyeye nisbeten ehemmiyetsizdir, mikyas olamaz; medar da olmaz. Risale-i Nurun talimatı dairesinde ve bizlere bahşettiği hizmet noktasında feyizli makamlara kanaat etmeliyiz, **Haddinden fazla fevkalâde hüsn-ü zan ve müfritane âli makam vermek yerine, fevkalâde sadakat ve sebat ve müfritane irtibat ve ihlâs lâzımdır. Onda terakki etmeliyiz.**

Aziz Kardeşlerim,

Bu Cuma gününde mühim bir hizb okurken siz hatıra geldiniz. «Bu musibetten kurtulmak için ne yapacağız». Lisan-ı hâl ile dediniz. Benim kalbime bu geldi: Sıkı bir tesanüdle el ele, omuz omuza veriniz. Çünkü, birbirinden ve Risale-i Nurdan ve benden çekinmek ve inkâr etmek ve bizi ezmek isteyen gizli kuvvete dal-kavukluk etmek gibi tedbirleri yapanların zardan başka hiçbir menfaatleri yoktur. Sizi temin ederim: Eğer bilseydim ki, benden teberri etmekle kurtulacaksınız, beni tahkir ve ihanet ve gıybet etmeye izin verip helâl ederdim. Fakat, bizi ezmek isteyen gizli kuvvet sizi biliyor, aldanmıyor. Za'fınızdan, teberrinizden cesaret alır, daha ziyade ezer. Hem mesleğimiz hillet ve uhuvvet olduğundan, şahsiyet ve enaniyet cihetinden bir rekabet olmaz. Benim gibi çok kusurlu ve çok zaif bir biçarenin noksaniyetlerine değil, **belki Risale-i Nurun kemalâtına bakmalı.**

Said Nursi

Aziz Sıddık Muhlis Kardeşlerim,

Bizler, imkân dâiresinde bütün kuvvetimizle Lem'a-i ihlâsın düsturlarını ve hakiki ihlâsın sırrını, mabeynimizde ve birbirimize karşı istimâl etmek vücut derecesine gelmiş. **Kat'i**

haber aldım ki, üç aydan beri buradaki has kardeşleri birbirine karşı meşreb ve fikir ihtilâfiyle bir soğukluk vermek için, üç adam tayin edilmiş.

Hem metin Nurcuları usandırmakla sarsmak ve nazik ve tahammülsüzleri evhamlandırmak ve hizmet-i Nuriyeden vazgeçirmek için... sakın sakın! şimdiye kadar mabeyninizdeki fedakârane uhuvvet ve samimane muhabbet sarsılmasın. Bir zerre kadar olsa bile bize büyük zarar olur. Bizler, birbirimize lüzum olursa ruhumuzu feda etmeğe hizmet-i Kur'aniye ve imaniyemiz iktiza ettiği halde, sıkıntıdan veya başka şeylerden gelen titizlikle hakiki fedakârlar birbirlerine karşı küsmeğe değil, belki kemal-i mahviyet ve tevazu ve teslimiyetle kusuru kendine alır; muhabbetini, samimiyetini ziyadeleştirmeye çalışır. Yoksa, habbe kubbe olup, tamir edilmiyecek bir zarar verebilir. Sizin ferasetinize havale edip kısa kesiyorum.

Said Nursi

Ey âhiret kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'aniyede arkadaşlarım! Bilirsiniz ve biliniz: Bu dünyada, hususan uhrevi hizmetlerde en mühim bir esas, en büyük bir kuvvet, en makbul bir şefaatçi, en metin bir nokta-i istinad, en kı-

sa bir tarik-i hakikat, en makbul bir dua-yı mâ-nevi en kerametli bir vesile-i makasıd, en yüksek bir haslet, en sâfi bir ubudiyet ihlâsıdır...

Cenab-ı Hakkın Rızası ihlâs ile kazanılır. Kesret-i etba ile ve fazla muvaffakiyet ile değildir. Çünkü onlar vazife-i İlâhiyeye ait olduğu için istenilmez, belki bazen verilir. Evet bazan birtek kelime sebeb-i necat ve medar-ı rıza olur. Kemmiyetin ehemmiyeti o kadar medar-ı nazar olmamalı. Çünkü bazan bir tek adamın irşadı bin adamın irşadı kadar Rıza-i İlâhiye medar olur. Hem ihlâs ve hakperestlik ise, Müslümanların nereden ve kimden olursa olsun istifadelerine taraftar olmaktır. Yoksa benden ders alıp sevap kazandırsınlar düşüncesi nefsin ve enaniyetin bir hilesidir.

Ey sevaba hırslı ve amâl-i uhreviyeye kanaatsiz insan! Bazı peygamberler gelmişler ki mahdut bir kaç kişiden başka ittiba edenler olmadıkları halde yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner kesret-i etba ile değildir. Belki hüner Rıza-i İlâhiyi kazanmakladır. **Sen neci oluyorsun ki, böyle hırs ile herkes beni dinlesin diye vazifeni unutup, vazife-i İlâhiyeye karışyorsun? Kabul ettirmek, senin etrafına halkı toplamak**

Cenab-ı Hakkın vazifesidir.. Vazifeni yap, Allahın vazifesine karışma...

Hadis-i Sahihle âhir zamanda İsevilerin hakiki dindarları ehl-i Kur'an ile ittifak edip, müşterek düşmanları olan zındıkaya karşı dayanacakları gibi; şu zamanda dahi ehl-i diyanet ve ehl-i hakikat, **değil yalnız dindaşı, meslektaşı, kardeşi olanlarla samimi ittifak etmek; belki Hıristiyanların hakiki dindar ruhanileri ile dahi medar-ı ihtilâf noktaları muvakkaten medar-ı münakaşa ve niza etmiyerek müşterek düşmanları olan mütecaviz dinsizlere karşı ittifaka muhtaçdırlar..**

.....

Evet dünyevi ve hazır lezzet ve menfaat etrafında aşağı, kalbsiz, nefisperestler samimi ittifak ve ittihad ediyorlar. Ehl-i hidayet, ahirete ait ve ileriye müteallik semerat-ı uhreviyeye ve kemâlata kalb ve aklın yüksek düsturlarıyla müteveccih oldukları için esaslı bir istikamet ve tam bir ihlâs ve gayet fedakârane bir ittihad ve ittifak olabilirken, **enaniyetten tecerrüd edemedikleri için ifrat ve tefrit yüzünden ulvî bir menba-i kuvvet olan ittifakı kaybedip, ihlâs da kırılır. Ve vazife-i uhreviye de zedelenir, kolayca Rıza-i İlâhî de elde edilmez.** Bu mühim marazın merhemi ve ilâcı: «El-hubb-u Fillâh» sırriyle, **tarik-i hakda gidenlere**

refakatle iftihar etmek ve arkalarından gitmek ve imamlık şerefini onlara bırakmak ve o hak yolunda kim olursa olsun kendinden daha iyi olduğunun ihtimaliyle enaniyetinden vaz geçip ihlâsı kazanmak.. ve ihlâs ile bir dirhem amel, ihlâssız batmanlar ile amellere râcih olduğunu bilmekle ve tâbiiyeti dahi sebeb-i mes'uliyet ve hatarlı olan metbuiyyete tercih etmekle o marazdan kurtulur ve ihlâsı kazanır; vazife-i uhreviyesini hakkiyle yapabilir.

.....

Ey ehl-i hak! Ey hakperest ehl-i şariat ve ehl-i hakikat! ve ehl-i tarikat! Bu müdhiş maraz-ı ihtilâfa karşı, birbirinizin kusurunu görmiyerek yekdiğerinizin ayıbına karşı gözünüzü

yumunuz.

وَإِذَا مَرُّوْا بِالْغَوْمِ مَرْوُكِرَامًا

edeb-i Fûrkanî ile edebleniniz. Ve hârici düşmanın hücumunda dahilî münakaşâtı terk etmek ve ehl-i hakkı sukuttan ve zilletten kurtarmayı en birinci ve en mühim bir vazife-i uhreviye telâkki edip, yüzer ayât ve Ehadis-i Nebeviyyenin şiddetle emrettikleri uhuvvet, muhabbet ve teavünü yapıp bütün hissiyatınızla ehl-i dünyadan daha şiddetli bir surette meslekdaşlarınızla ve dindaşlarınızla ittifak ediniz.

Cây-i teessüf bir halet-i içtimaiye.. ve kalb-i İslâmı ağlatacak .müdhiş bir maraz-ı hayat-ı içtimaî :

«Harici düşmanların zuhur ve tehacümünde dâhili adâvetleri unutmak ve bırakmak» olan bir maslahat-ı içtimaiyeyi en bedevî kavimler dahi takdir edip yaptıkları halde, şu cemaat-i İslâmiyyeye hizmet dâva edenlere ne olmuş ki; bir biri arkasında tehacüm vaziyetini alan hadsiz düşmanlar varken, cüz'i adâvetleri unutmayıp, düşmanların hücumuna zemin hazır ediyorlar... şu hal bir sukuttur, bir vahşettir. Hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyyeye bir hiyanettir..

.....

İşte ey müminler! Ehl-i îmân aşiretine karşı tecâvüz vaziyetini almış ne kadar aşiret hükmünde düşmanlar olduğunu bilir misiniz? Bir biri içindeki daireler gibi yüz daireden fazla vardır. Her birisine karşı tesanüd ederek, el ele verip müdafaa vaziyeti almaya mecbur iken; onların hücumunu teshil etmek, onların harim-i İslâma girmeleri için kapıları açmak hükmünde olan garazkârane tarafgirlik ve adâvet-kârane inad; hiçbir cihetle ehl-i imâna yakışır mı? O düşman daireler ehl-i dalâlet ve ilhad-dan tut, ta ehl-i küfrün âlemine, ta dünyanın ehval ve mesaibine kadar birbirini içinde size karşı zararlı bir vaziyet alan, birbirini arkasında

size hiddet ve hırs ile bakan, belki yetmiş nevi düşmanlar var. Butün bunlara karşı kuvvetli silahın ve siperin ve kal'an: uhuvvet-i İslâmi-yedir. Bu kal'a-i İslâmiyyeyi, küçük adâvetlerle ve bahanelerle sarsmak; ne kadar hilâf-ı vicdan ve ne kadar hilâf-ı maslahat-ı İslâmiye olduğunu bil, ayıl!...

Ehadîs-i Şerifede gelmiş ki : «**Ahîrzamanın süfyan ve deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhas-ı müdhîşe-i muzırraları İslâmın ve beşerin hırs ve şikakından istifade ederek az bir kuvvetle nev-i beşeri herc ü merc eder ve koca Âlem-i İslâmı esaret altına alır.**

Ey ehl-i imân! Zillet içinde, esaret altına girmemek isterseniz, aklınızı başınıza alınız! İhtilâfınızdan istifade eden zâlimlere karşı

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

kal'a-i kudsiyesi içine giriniz; tahassun ediniz. Yoksa ne hayatınızı muhafaza ve ne de hukukunuzu müdafaa edebilirsiniz. Malûmdur ki iki kahraman birbiriyle boğuşurken bir çocuk ikisini de döğebilir. Bir mizanda iki dağ birbirine karşı muvazenede bulunsa, bir küçük taş, muvazelerini bozup onlarla oynıyabilir, birini yukarı, birini aşağı indirir. İşte ey ehl-i imân! İhtiraslarınızdan ve husumetkârane tarafgirlik-

lerinizden kuvvetiniz hiçe iner; az bir kuvvetle ezilebilirsiniz...

.....

Hayat-ı mâneviye ve sıhhat-ı ubudiyet, adâvet ve inad ile sarsılır. Çünkü: vasıta-i halâs ve vesile-i necat olan ihlâs zayi olur. Zira tarafgir bir muannid, kendi amâl-i hayriyesinde hasmına tefevvuk ister. Halisen Liveçhillah amele pek de muvaffak olamaz. Hem, hüküm ve muamelâtında tarafgirini tercih eder; adâlet edemez. İşte ef'al ve amâl-i hayriyenin esasları olan ihlâs ve adâlet, husumet ve adâvetle kaybolur.

.....

Sonra bizim hizmetimiz itibariyle bizde zaif damar sayılan, fakat hakikat noktasında herkesin makbûlu ve her şahıs onu kazanmağa müştak olan mânevi makam sahibi olmak ve velâyet mertebelerinde terakki etmek ve o nimet-i İlâhiyeyi kendinde bilmektir ki, insanlara, menfaattan başka hiçbir zararı yok. **Fakat, böyle benlik ve enaniyet ve menfaat-perestlik ve nefsinin kurtarmak hissi galebe çaldığı bir zamanda, elbette sırr-ı ihlâsa ve hiçbir şeye âlet olmamağa bina edilen hizmet-i imaniye şahsi makam-ı mâneviyeyi aramamak iktiza ediyor. Harekâtında onları istememek ve düşünmemek lâzımdır ki, hakiki ihlâsın sırrı bozulmasın.**

İşte bunun içindir ki; herkesin aradığı keşf-i keramati ve kemalât-ı ruhiyeyi, Nur hizmetinin hâricinde aramadığımı, zaif damarlarımı tutmağa çalışanlar anladılar. Bu noktada dahi mağlûb oldular. **Said Nursî**

Hem bilirsiniz ki; hapiste size yazdığım gibi, benim idamıma hükmeden adamlar beni işkence ile tazib edenler Risale-i Nur ile imânlarını kurtarsalar, şahid olunuz ki, ben onları helâl ediyorum. **Ve tarafgirlik damariyle ihlâsa zarar gelmemek için** bu iki üç senede, dâhil-den ve hâriçten gelen fırtınalı cereyanlara hiç temas etmedik; ve kardeşlerimi de bir derece ikaz ettim.

.....

Bilirsiniz ki; kendim sadaka ve yardımları kabul etmediğim gibi, öyle yardımlara da vesile olamadığımdan kendi elbisemi ve lüzumlu eşyayı satıp, o para ile, kendi kitaplarımı yazan kardeşlerimden satın alıyordum. Ta **Risale-i Nurun ihlâsına dünya menfaatleri girmesin; bir zarar vermesin; ve başka kardeşler de ibret alıp hiçbir şeye âlet edilmesin. Nurun haki-ki şakirdlerine Nur kâfidir; onlar da kanaat etsin, başka şereflere veya mânevî-maddî menfaatlere gözünü dikmesin.**

.....

Mesleğimizin esası Uhuvvettir. Peder ile

evlâd Şeyh ile mürid mabeynindeki vasıta değildir. Belki hakiki kardeşlik vasıtalarıdır. Olsa olsa bir üstadlık ortaya girer. Mesleğimiz halîliye olduğu için meşrebimiz hılettir; hillet ise, en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmerd kardeş olmak iktiza eder. Bu hilletin üssül-esası: samimi ihlâsdır. Samimi ihlâs kırıan adam bu hilletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder. Gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var. Ortada tutunacak yer bulamaz.

Evet yol iki görünüyor. Cadde-i Kübra-yı Kur'aniye olan şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar bize düşman olan dînsizlik kuvvetine bilmiyerek yardım etmek ihtimali var.

.....

Müminlerde nifak ve şikak, kin ve adavete sebebiyet veren tarafgirlik ve inad ve hased; hakikatca ve hikmetce ve insaniyet-i kübra olan İslâmiyetçe ve hayat-ı şahsiyece ve hayat-ı içtimaiyece ve hayat-ı maneviyece çirkin ve merduttur; muzır ve zülumdur ve hayat-ı beşeriye için zehirdir.

.....

İmânın verdiği nur ve şuur ile ve sana gösterdiği ve bildirdiği esma-i İlâhiye adedince vahdet alâkaları ve ittifak râbıtalı ve uhuvvet münasebetleri var. Meselâ:

Her ikinizin; Halikınız bir, Malikiniz bir, Mabudunuz bir, Râzıkınız bir... Bir bir, bine kadar bir bir... Hem Peygamberiniz bir, Dininiz bir, Kibleniz bir... Bir bir, yüze kadar bir bir. Sonra köyünüz bir, devletiniz bir, memleketiniz bir, Ona kadar bir bir... Bu kadar bir birler, vahdet ve tevhidi, vifak ve ittifakı, muhabbet ve uhuvveti iktiza ettiği; ve kâinatı ve küreleri biribirine bağlayacak manevî zincirler bulundukları halde; şikak ve nifaka, kin ve adavete sebebiyet veren örümcek ağı gibi ehemmiyetsiz ve sebatsız şeyleri tercih edip mümine karşı hakiki adavet etmek ve kin bağlamak; ne kadar o rabıta-i vahdete bir hürmetsizlik ve o eshab-ı muhabbete karşı bir istihfaf ve o müna-sebat-ı uhuvvete karşı ne derece bir zulüm ve i'tisaf olduğunu; kalbin ölmemiş ise, aklın sönmemiş ise anlarsın!.

.....

Sen, mesleğini ve eskârını hak bildiğin vakit, mesleğim haktır veya daha güzeldir demeye hakkın var. Fakat «yalnız hak benim mesleğimdir» demeye hakkın yoktur,

.....

Adavet etmek istersen kalbindeki adâvete adavet et; onun ref'ine çalış. Hem, en ziyade sana zarar veren nefs-i emmârene ve heva-i nefesine adâvet et, ıslâhına çalış. O muzır nefsin

hatırı için müminlere adâvet etme. Eğer düşmanlık etmek istersen; kâfirler, zındıklar çoktur, onlara adâvet et. Evet, nasılkı muhabbet sıfatı, muhabbete lâyıktır; öyle de : adâvet hasleti, herşeyden evvel kendisi adâvete lâyıktır.

.....

Hadisteki ihtilâf ise, müsbet ihtilâfdır. Yâni : her biri kendi mesleğinin tamir ve revacına sa'yeder. Başkasının tahrib ve iptaline değil, belki tekmil ve ıslâhına çalışır. Amma menfi ihtilâf ise, ki: garazkârane, adavetkârane birbirinin tahribine çalışmaktır. Hadîsin nazarında merduttur. Çünkü, birbiriyle boğuşanlar, müsbet hareket edemezler.

.....

Tarafgirlik: eğer hak namına olsa, haklılara melce olabilir. Fakat şimdiki gibi garazkârane, nefis hesabına olan tarafgirlik, haksızlara melce'dir ki; onlara nokta-i istinad teşkil eder. Çünkü : Garazkârane tarafgirlik eden bir adama şeytan gelse, onun fikrine yardım edip tarafdarlık gösterse, o adam o şeytana rahmet okuyacak. Eğer mukabil tarafa melek gibi bir adam gelse, ona hâşâ! lânet okuyacak derecede bir haksızlık gösterecek.

.....

Hak namına, hakikat hesabına olan tesadüm-ü efkâr ise; maksadda ve esasta ittifak ile

beraber, vesailde ihtilâf eder. Hakikatın her köşesini izhar edip, hakka ve hakikata hizmet eder. Fakat, tarafgirane ve garazkârane fir'avunlaşmış nefs-i emmâre hesabına hodefürüş-lük, şöhretperverane bir tarzdaki tesadüm-ü efkârdan «barika-i hakikat» değil, belki fitne ateşleri çıkıyor. Çünkü maksadda ittifak lâzım-gelirken, öylelerin efkârının küre-i arzda dahi nokta-i telâkisi bulunmaz. Hak namına olmadığı için nihayetsiz , müfritane gider. Kabil-i iltiyam olmayan inşikaklara sebebiyet verir. Hal-i âlem buna şahiddir..

.....

Görüyorum ki: Şu dünya hayatında en bahtiyar odur ki, dünyayı bir misafirhane-i askerî telâkki etsin ve öyle de iz'an etsin ve ona göre hareket etsin. Ve o telâkki ile, en büyük mertebe olan mertebe-i rıza'yı çabuk elde edebilir. Kırılacak şişe pahasına daimi bir elmasın fiyatını vermez; istikamet ve lezzetle hayatını geçirir. Evet, dünyaya ait işler, kırılmağa mahkûm şişeler hükmündedir; baki umur-u uhreviye ise gayet sağlam elmaslar kıymetindedir. İnsanın fıtratındaki şiddetli merak ve hararetli muhabbet ve dehşetli hırs ve inadlı talep ve hakeza... şedit hissiyatlar, umur-u uhreviyeyi kazanmak için verilmiştir. O hissiyatı, şiddetli bir surette fani umur-u dünyeviyeye tevcih et-

mek, fani ve kırılacak şişelere, baki, elmas fiatlarını vermek demektir. Şu münasebetle bir nokta hatıra gelmiş. söyleyeceğim. Şöyle ki :

Aşk, şiddetli bir muhabbettir; fani mahbublara müteveccih olduğu vakit ya o aşk kendi sahibini daimi bir azap ve elemde bırakır; veyahut o mecazi mahbub, o şiddetli muhabbetin fiatına değmediği için baki bir mahbubu arattırır; aşk-ı mecazi, aşk-ı hakikiye inkılâb eder.

İşte insanda binlerle hissiyat var. Herbirinin aşk gibi iki mertebesi var. Biri mecazi, biri hakiki.. Meselâ: endişe-i istikbal hissi herkesde var; şiddetli bir surette endişe ettiği vakit bakar ki; o endişe ettiği istikbale yetişmek için elinde sened yok. Hem rızık cihetinde bir taahhüd altında ve kısa olan bir istikbal, o şiddetli endişeye değmiyor. Ondan yüzünü çevirip, kabirden sonra hakiki ve uzun ve gafiller hakkında taahhüd altına alınmamış bir istikbale teveccüh eder. Hem mala ve caha karşı şiddetli bir hırs gösterir.. bakar ki: muvakkaten onun nezaretine verilmiş o fâni mal ve âfetli şöhret ve tehlikeli ve riyaya medar olan cah,o şiddetli hırsa değmiyor. Ondan, hakiki cah olan meratıb-i maneviyeye ve derecat-ı kurbiyeye ve zad-ı âhirete ve hakiki mal olan a'mal-i salihaya teveccüh eder. Fena haslet olan hırs-ı meca-

zi ise, âli bir haslet olan hırs-ı hakikiye inkılâb eder. Hem meselâ : Şiddetli bir inad ile; ehemmiyetsiz, zail, fani umurlara karşı hissiyatını sarfeder. Bakar ki, bir dakika inada değmiyen bir şeye, bir sene inad ediyor. Hem zararlı, zehirli bir şeye inad namına sebat eder. Bakar ki, bu kuvvetli his, böyle şeyler için verilmemiş. Onu onlara sarf etmek, hikmet ve hakikata münafidir. O şiddetli inadı, o lüzumsuz umur-u zâileye vermeyip, âli ve baki olan hakaik-i imaniyeye ve esasat-ı İslâmiyeye ve hidemat-ı uhreviyyeye sarfeder. O haslet-i rezile olan inad-ı mecazi, güzel ve âli bir haslet olan hakiki inada, - yâni hakta şiddetli sebata inkılâb eder - ...
.....

Risale-i Nur dünya işlerine âlet olamaz, dünya işlerine siper edilmez. Çünkü, ehemmiyetli bir ibadet-i tefekküriye olduğu cihetle, dünyevî maksatlar onunla kasden istenilmez; istenilse, ihlâs kırılır; o ehemmiyetli ibadet şekli değişir. Yâni, çocuklar gibi, döğüşükleri vakit Kur'anı başına siper eder. Başına gelen zarar Kur'ana geldiği gibi; Risale-i Nur, böyle muannid hasımlara karşı siper istimal edilmeli. Evet, Risale-i Nura ilişenler tokatlar yerler; yüzer vukuat şahiddir. Fakat Risale-i Nur, tokatlarda istimal edilmez. Ve niyet ve kasd ile tokatlar gelmez. Çünkü: sırr-ı ihlâs ve

sırr-ı ubudiyete münafidir. Bizler, bizlere zulmedenleri, bizi himaye eden ve Risale-i Nurda istihdam eden Rabbimize havale ediyoruz.

Evet, dünyaya ait hârika neticeler - bâzı Evrad-ı mühimme gibi, - Risale-i Nura çokca terettüb ediyor. Fakat onlar istenilmez, belki veriliyor, illet olamaz, bir faide olabilir. Eğer istemekle olsa, illet olur, ihlâsı kırar; o ibadeti kısmen ibtal eder. Çabuk bu hâdiseyi teskin ediniz.. Yoksa münafıklar istifade edecekler; belki onların parmağı var.

Evet, Risale-i Nur, o kadar dehşetli muanidlere karşı galibane mukavemeti, sırr-ı ihlâs-dan ve hiçbir şeye âlet edilmemesinden ve doğrudan doğruya saadet-i ebediyeye bakmasından ve hizmet-i imaniyeden başka bir maksat takip etmemesinden ve bâzı ehl-i tarikatın ehemmiyet verdikleri keşf ve kerâmât-ı şahsiyeye ehemmiyet vermemekten ve velâyet-i kübra sahipleri olan Sahabeler gibi, veraset-i nübüvvet sırriyle, yalnız îmân nurlarını neşretmek ve ehli imânın imânlarını kurtarmaktır.

Evet Risale-i Nurun bu dehşetli zamandaki kazandırdığı iki netice-i muhakkakas herşeyin fevkindedir; başka şeylere ve makamlara ihtiyaç bırakmıyor.

Birinci neticesi : Sadâkat ve kanaatle Ri-

sale-i Nur dairesine giren îmanla kabre gireceğine gâyet kuvvetli emareler var.

İkinci neticesi : Risale-i Nur dairesinde, ihtiyarımız olmadan, haberimiz yokken takarur ve tahakkuk eden şirket-i mâneviye-i uhreviye cihetiyle herbir hakiki sâdık şâkirt; binler diller ile, kalbler ile dúa etmek, istiğfar etmek, ibâdet etmek; ve bâzı melâike gibi, kırk bin lisan ile tesbih etmektir. Ve Ramazan-ı Şerifteki hakikat-ı Leyle-i Kadir gibi, kudsi ve ulvî hakikatları, yüzbin el ile aramaktır. İşte bu gibi netice içindir ki; **Risale-i Nur Şakirdleri, hizmet-i nuriyeyi, velâyet makamına tercih eder; keşf ve keramâtı aramaz; ve âhiret meyvelerini dünyada koparmaya çalışmaz; ve vazife-i ilâhiyye olan muvaffakiyet ve halka kabul ettirmek ve revaç vermek ve ettirmek ve müstahak oldukları şan u şeref ve ezvak ve inayetlere mazhar etmek gibi kendi vazifelerinin haricinde bulunan şeylere karışmaz; ve harekâtını onlara bina etmezler. Hâlisen, muhlisen; çalışırlar; «VAZİFEMİZ HİZMETTİR» o yeter derler.**

*
**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Aziz Sıddık Vefadar ve Şefkatli Kardeşle-
rim,

İki gündür, hem başımda, hem asabımda
tesirli bir nezle ağrısı var. Böyle hallerde bir
derece dostlarla görüşmekten teselli ve ünsi-
yet almağa ihtiyacım içinde acip tecrid ve yal-
nızlık vahşeti beni sıktı. Böyle bir nevi şekva
kalbe geldi: Neden bu tazip oluyor, hizmetimi-
ze faidesi nedir? Birden bu sabah kalbe ihtar
edildi ki: Siz bu şiddetli imtihana girmek ve
inceden inceye sizi kaç defa altın mı, bakır mı?
diye mihenge vurmak ve her cihette sizi
insafsızca tecrübe etmek ve nefislerinizin his-
seleri ve desiseleri var mı, yok mu? üç dört elek-
lerle elenmek; hâlisane sırf hak ve hakikat na-
mına olan hizmetinize pek çok lüzumu vardı
ki kader-i İlâhi ve inayet-i Rabbaniye müsaade
ediyor. Çünkü : böyle meydan-ı imtihanda inat-
çı ve bahaneci insafsız muarızların karşısında
teşhir edilmesinden herkes anladı ki; hiçbir hi-
le, hiçbir enaniyet, hiçbir garaz, hiçbir dünyevî
ve uhrevî ve şahsi menfaat karışmıyarak tam
hâlis hak ve hakikattan geliyor. Eğer perde al-
tında kalsaydı çok mânalar verilebilirdi. Daha
avâm-ı ehl-i imân itimad etmezdi; belki bizi

kandırırılar, ve havas kısmı dahi vesvese ederdi; belki bâzı ehl-i makamat gibi kendilerini satmak, itimat kazanmak için böyle yapıyorlar diye daha tam kanaat etmezlerdi. Şimdi imtihandan sonra en muannid vesveseli dahi teslime mecbur oluyor. Zahmetiniz bir, kârınız bindir! inşaallah...

Said Nursî

Risale-i Nurun hakiki ihlâsına ve hiçbir şeye hatta mânevî ve uhrevî makamata dahi âlet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp Risale-i Nurun neşrine zarar gelir. **Bu zaman şahs-ı mâ-nevi zamanı olduğu için böyle büyük ve bâki hakikatlar, fâni ve âciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez...**

.....

Hem aynı bu hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki vazifemi düşünüp vefatımdan sonra şakirdler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o vazifeyi yapacaklar mı? diye çok merak ederken; birden **Denizli, Milâs, İsparta, İnebolu ümidimin yüz derece fevkinde öyle sahabetkârane ve iltizamperverane o vazifeye koşup, başkaları da ve muallim ve âlimleri koşturdular ki; beni hayret hayret içinde bıraktılar.**

Bu hizmet-i Kur'aniyyede bulunan kardeşlerinizi tenkid etmemek ve onların üstünde faziletfüruşluk nev'inden gıpta damarını tahrik etmemektir..

.....
İşte ey musibetzedede ve ihtilâfa düşmüş ehl-i hak ve ashab-ı hakikat! Bu musibet zamanında ihlâsı kaçırdığınızdan ve Rıza-i İlâhiyi münhasıran gaye-i maksad yapmadığınızdan ehl-i hak- kın bu zillet ve mağlûbiyetine sebebiyet ver- diniz. Umur-u dîniye ve uhreviyede rekabet, gıpta, hased ve kıskançlık olmamalı ve hakikat nokta-i nazarında olamaz..

.....
Hakka hizmet, büyük ve ağır bir defineyi taşımak ve muhafaza etmek gibidir. O defineyi omuzunda taşıyanlara ne kadar kuvvetli eller yardıma koşsalar, daha ziyade sevinir; memnun olurlar. Kıskanmak şöyle dursun, gayet samimi bir muhabbetle o gelenlerin kendilerinden daha ziyade olan kuvvetlerini ve daha ziyade tesir- lerini ve yardımlarını müftehirane alkışlamak lâzımgelirken, nedendir ki, rekabetkârane o hakiki kardeşlere ve fedâkâr yardımcılara ba- kılıyor ve o hal ile ihlâs kaçıyor..

.....
Hırs ve tama; za'f-ı fakr noktasında teveccüh-ü nası celbine medar riyâkârane vaziyet al-

maya sevk ediyor. Risale-i Nurun şâkirdleri, iktisad ve kanaat ve tevekkül ve kismetine rıza gibi Risale-i Nurun dersinden aldıkları izzet-i imâniye, İnşaallah onları riyadan ve dünya menfaatleri için hodefuruşluktan meneder.

Üçüncü Sebep : Hırs-ı şöhret, hubb-u cah, makam sahibi olmak emsaline tefevvuk etmek gibi hisler, insanlara iyi görünmek, tasannukârâne (haddinden fazla kendine ehemmiyet verdirmek) ve tekellüfkârane (Lâyık olmadığı yüksek makamlarda görünmek) tarzını takınmak ile riya eder. Risale-i Nur şakirdleri, eneyi nahnüye tebdil ettikleri, yâni enaniyeti bırakıp, Risale-i Nur dairesinin şahs-ı mânevîsinin hesabına çalışması, ben yerine biz demeleri; ve ehl-i tarikatın fenafişşeyh, fenafirresûl ve nefsi emmâreyi öldürmek gibi riyadan kurtaran vasıtaların bu zamanda birisi de fenafilihvan. Yâni şahsiyetini kardeşlerinin şahs-ı mânevîyesi içinde eritip öyle davrandığı için. İnşaallah ehl-i hakikatin riyadan kurtulmaları gibi, bu sır ile onlar da kurtulurlar.

.....

Teveccüh-ü ammeye mazhar olmak ve halkların nazarında şöhret kazanmak, benim gibi adamlara zarardır zannederim. Benim ile temas edenler beni bilirler ki, şahsıma karşı hürmet istemiyorum, belki nefret ediyorum.

Hatta kıymetdar mühim bir dostumu fazla hürmeti için belki elli defa tekdir etmişim. Eğer beni çürütmek ve efkâr-ı ammeden düşürtmek, ıskat ettirmekten muradları; tercümanlık ettiğim hakaik-ı îmanîye ve Kur'aniyeye ait ise, beyhudedir. **Zira Kur'an yıldızlarına perde çekilmez. «Gözünü kapayan, yalnız kendi görmez, başkasına gece yapamaz.»**

.....

Ücret alındığı zaman, veya mükâfat tevzi edildiği vakit rekabet, kıskançlık mikrobi oynamaya başlar. Fakat iş zamanında, hizmet vaktinde o mikrobun haberi olmuyor. Hatta tenbel olan adam çalışkanı sever, zaif olan kaviyi takdir ve tahsin eder. Fakat çalışmasını ister ki, iş hafif olsun, zahmetten kurtulsun..

.....

İnsanın Cenab-ı Hakdan hiçbir hakkı talep etmeğe hakkı yoktur. Bilâkis daima ona şükretmeye medyundur. Çünkü mülk onundur, insan onun memlûküdür.

.....

İnsanda ekseriyet itibariyle hubb-u câh denilen hırs-ı şöhret ve hodefürüşlük ve şan ü şeref denilen riyakârane halklara görünmek ve nazar-ı ammede mevki sahibi olmağa, ehl-i dúnyanın her ferdinde cüz'i, külli arzu vardır. Hatta o arzu için, hayatını feda eder derece-

sinde şöhretperestlik hissi onu sevkeder. Ehl-i ahiret için bu his gayet tehlikelidir. Ehl-i dünya için de gayet dağdağalıdır. Çok ahlâk-ı seyyienin de menşeidir. Ve insanların da en zaif damarıdır. Yâni bir insanı yakalamak ve kendine çekmek, onun o hissini okşamakla kendine bağlar. Hem onun ile onu mağlûb eder. Kardeşlerim hakkında en ziyade korktuğum bunların bu zaif damarlarından ehl-i ilhadın istifade etmek ihtimalidir. Bu hal beni çok düşündürüyor. Hakiki olmayan bâzı biçâre dostlarımı o suretle çektiler, mânen onları tehlikeye attılar...

.....

Ey kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'anda arkadaşlarım! Bu hubb-u cah cihetinden gelen derras ehl-i dünyanın hâfiyelerine veya ehl-i dalâletin propagandacılarına veya şeytanın şakirdlerine deyiniz ki: «Evvelâ, rıza-i İlâhi ve iltifat-ı Rahmanî ve kabûl-u Rabbanî öyle bir makamdır ki, insanların teveccühü ve istihsanı, ona nisbeten bir zerre hükmündedir. Eğer teveccüh-ü rahmet varsa yeter, insanların teveccühü o teveccüh-ü rahmetin in'ikâsı ve gölgesi olmak cihetiyle makbûldür. Yoksa arzu edilecek birşey değildir. Çünkü kabir kapısında söner, beş para etmez.

Risale-i Nurun hakikatı ve şakirdlerinin şahs-ı mânevîsi, bu zaman ve zeminde o şiddetli ihtiyacın yüzünü kendine çevirmiş; benim şahsımın hizmet itibariyle binden bir hissesi ancak bulunduğu halde, o harika hakikatin ve o hâlis-muhlis şahsiyetin bir mümessili zan edip, o teveccühü gösteriyorlar. Gerçi bu teveccüh, hem bana zarar, hem ağır geliyor; hem de hakkım olmadığı halde hakikat-ı Nuriyenin ve şahsiyet-i mâneviyesinin hesabına sukût edip o mânevî zararlara razı olurdum. Hatta İmam-ı Ali Radiyallahu anhu ve Gavs-ı Azam (K.S.) gibi bâzı evliyanın ilham-ı İlâhi ile bu zamanımızda Kur'an-ı Hakimin mucize-i maneviyesinin bir âyinesi olan Risale-i Nurun hakikatına ve hâlis talebelerinin şahs-ı manevîsine işaret-i gaybiye ile haber verdikleri için de, benim ehemmiyetsiz şahsımı o hakikata hizmetim cihetiyle nazara almışlar.

.....

Adi, müflis şahsıma karşı medh ü senalarını, asıl mal sahibi ve bir manevî mucize-i Kur'aniye olan Risale-i Nura ve has şakirdlerinin şahsiyet-i mâneviyesine çeviriyordum. Benim haddimden yüz derece ziyade hisse veriyorsunuz diye bir cihette hatırlarını kırıyordum.

Benim şahsımın ehemmiyetsizliğini, ihanetler ve tazyiklerle, tecrübelerle gösterip, binler derece şahsımdan ehemmiyetli olan Nurların kuvvetli derslerini ve şakirdlerinin sarsılmaz ve şusmaz şahs-ı mânevilerini nazara almayıp, güya ehemmiyet vermiyorlar. Halbuki onun ehemmiyetinden titriyorlar ki, o kubeleri habbe göstermek istiyorlar.

.....

Bu zaman cemaat zamanıdır. Ferdî şahısların dehası ne kadar hârika da olsalar, cemaatın şahs-ı mânevisinden gelen dehasına karşı mağlûp düşebilir. Onun için, o mübarek kardeşimin yazdığı gibi, Âlem-i İslâmı bir cihette tenvir edecek ve kudsî bir dehanın nurları olan bir vazife-i îmâniye bir şahsa yüklenmez. Yüklense, o kusurlu şahıs ihanet darbeleriyle düşmanları tarafından sarsılsa, o yük düşer, dağılır..

.....

Bu defa yazdığı mektupta, haddimden bin derece ziyade hüsn-ü zannına istinaden bir hakikat soruyor. Risale-i Nurun şahs-ı mânevisinin gayet ehemmiyetli ve kudsî vazifesini ve hilâfet-i Nübüvvetin de gayet ulvî vazifelerinden bir vazifesini benim âdi şahsımda, üstadı noktasından bir cılvesini gördüğünden bana o hilâfet-i mâneviyenin bir mazharı nazariyle

bakmak istiyor.

Evvelâ : Bâki bir hakikat, fâni şahsiyetler üstüne bina edilmez. Edilse hakikata zulümdür. Her cihetle kemalde ve devamda bulunan bir vazife, çürümeye ve çürütülmeye maruz ve mübtelâ şahsiyetlerle bağlanmaz. Bağlansa vazifeye ehemmiyetli zarardır.

.....

Bu zaman cemaat zamanıdır. Ehemmiyet ve kıymet, şahs-ı mâneviye göre olur. Maddî ve ferdî ve fâni şahsın mahiyeti, nazara alınmamalı. Hususan benim gibi bir biçârenin, kıymetinden bin derece ziyade ehemmiyet vermekle bir batmanı kaldırmıyan zaif omuzuna, binler batman ağırlığı yüklense altında ezilir.

.....

Bu zaman, ehl-i hakikat için, şahsiyet ve enaniyet zamanı değil. Zaman, cemaat zamanıdır. Cemaatten çıkan bir şahs-ı mânevi hükmeder ve dayanabilir. Büyük bir havuza sahip olmak için bir buz parçası hükmündeki enaniyet ve şahsiyetini, o havuza atmaktır ve eritmek gerektir. Yoksa, o buz parçası erir zayı olur o havuzdan da istifade edilmez.

.....

Fâş etmek hâtırıma gelmiyen bir sırrı fâş etmeye mecbur oldum şöyleki ;

Risale-i Nurun şâhs-ı mânevisi ve o Şahs-ı mâneviyi temsil eden has şakirdlerinin şahs-ı mânevisi Ferid makamına mazhar oldukları için, değil hususi bir memleketin kutbu, belki ekseriyet-i mutlaka ile - Hicazda bulunan kutb-u âzamin tasarrufundan haric olduğunu.. ve onun hükmü altına girmeye mecbur değil. Her zamanda bulunan iki İmam gibi, onu tanımağa mecbur olmuyor. Ben, eskide, Risale-i Nurun şahs-ı mânevisini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki: Gavs-ı Âzamda, Kutbiyet ve gavsiyetle beraber, «ferdiyet» dahi bulunduğundan, Âhir zamanda, şakirtlerinin bağlandığı Risale-i Nur, o ferdiyet makamının mazharıdır. Bu gizlenmeye lâıyk olan bu sırr-ı azime binaen Mekte-i Mükerrermede dahi farz-ı muhal olarak Risale-i Nurun aleyhinde bir itiraz kutb-u âzamdanda dahi gelse; Risale-i Nur şakirdleri sarsılmayıp, o mübarek kutb-u âzamin itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip, teveccühünü de kazanmak için, medar-ı itiraz noktaları o büyük üstadlarına karşı izah etmek, ellerini öpmektir.

.....

Hayat-ı kalbi ve ruhiye medar olan Marifet-i İlâhiye ve Muhabbet-i Rabbaniye ve ubudiyet-i sübhaniye ve marziyat-ı Rahmani-

ye cihetiyle bu dünyadaki fâni ömür bâki bir ömrü tazammun eder ve ebedî ve bâki bir ömrü intac eder ve bâki ve lâyemut bir ömür hükmüne geçer. Evet Bâki-i Hakikinın muhabbet, marifet, rızası yolunda bir saniye, bir senedir. Eğer O'nun yolunda olmazsa, bir sene, bir saniyedir, belki O'nun yolunda bir saniye lâyemuttur, çok senelerdir. Ve dünya cihetinde ehl-i gafletin yüz senesi bir saniye hükmüne geçer.

.....

Ey insanlar, fâni, kısa, faidesiz ömrünüzü; bâki, uzun fâideli, meyvedar yapmak ister misiniz? Madem istemek insaniyetin iktizasıdır, Bâki-i Hakikinın yoluna sarfediniz. Çünkü, bâkiye müteveccih olan şey bekanın cilvesine mazhar olur. Madem her insan gayet şiddetli bir surette uzun bir ömür ister, bekaya âşıktır; ve madem bu fâni ömrü baki ömre tebdil eden bir çare var; ve mânen çok uzun bir ömür hükmüne geçirmek mümkündür. Elbette insaniyeti sukût etmemiş bir insan o çareyi arayacak ve o imkânı bilfiile çevirmeye çalışacak; ve tevfik-i hareket edecek. İşte o çare budur : **Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız. Lillâh, Livechillâh, Lieclillâh rızası dairesinde hareket ediniz. O vakit sizin**

ömrünüzün dakikaları seneler hükmüne geçer.

.....

Ne mutlu o adama ki, **kendini bilip haddinden tecavüz etmez.** Nasıl bir zerre camdan, bir katre sudan, bir havuzdan, denizden, kamerden scyyarelere kadar güneşin cilveleri var. Her birisi kabiliyetine göre güneşin aksini, misalini tutuyor ve haddini biliyor. Bir katre su, kendi kabiliyetine göre «güneşin bir aksi bende vardır» der. Fakat «ben de deniz gibi bir âyineyim» diyemez. Öyle de: Esmâ-i İlâhiyenin cilvesinin tenevvüüne göre makamat-ı evliyada öyle meratip var. Esmâ-i İlâhiyenin herbirisinin bir güneş gibi kalbden Arşa kadar cilveleri var. Kalb de bir arşdır. Fakat ben de arş gibiyim diyemez. İşte ubudiyetin esası olan, **acz ve fakr ve kusur ve naksını bilmek ve niyaz ile dergâh-ı Ulûhiyete karşı secde etmeğe bedel, naz ve fahr suretinde gidenler; zerrecik kalbini arşa müsavi tutar, katre gibi makamını deniz gibi evliyanın makamâtı ile iltibas eder; kendini o büyük makamata yakıştırmak ve o makamda kendini muhafaza etmek için tasannuata, tekellüfata, mânasız hodfüruşluğa ve birçok müşkülâta düşer.**

.....

Medar-ı necat ve halâs yalnız ihlâsdir. İh-

lâsı kazanmak çok mühimdir. Bir zerre ihlâs-
lı amel, batmanlarla hâlis olmayana müreccah-
dır. İhlâsı kazandıran harekâtında sebebi sırf
bir Emr-i İlâhî ve neticesi Rıza-i İlâhi oldu-
ğunu düşünmeli ve vazife-i İlâhiyeye karış-
mamalı. Herşeyde bir ihlâs var. Hatta muhab-
betin de ihlâs ile bir zerresi batmanlarla resmî
ve ücretli muhabbete tereccüh eder.

.....

Bâzı emarelerle bildim ki; gizli düşman-
larımız, Nurların kıymetini düşürmek fikriy-
le siyaset mânasını hatırlatan Mehdilik dâva-
sını tevehhüm ile, guya Nurlar buna bir âlet-
tir diye çok asılsız bahaneleri araştırıyorlar.
Belki benim şahsıma karşı bu işkenceler, bu
evhamlarından ileri geliyor. Ben o gizli zâlim
düşmanlara ve onları aleyhimizde dinliyenlere
derim: Hâşâ sümme hâşâ!.. Hiçbir vakit böyle
haddimden tecavüz edip imân hakikatlarını
şahsiyetime bir makam, şan ü şeref kazandır-
mağa âlet etmediğimi bu yetmişbeş, hususan
otuz senelik hayatım ve yüz otuz Nur Risale-
leri ve benim ile tam arkadaşlık eden binler
zatlar şehadet ederler.

.....

Evet, ben nasıl bu kış içinde baharı temen-
ni ediyorum ve arzu ediyorum, fakat irade ede-
miyorum, getirmeye teşebbüs edemiyorum.

Öyle de: Hal-i âlemin salâhını temenni ediyorum, dua ediyorum ve ehl-i dünyanın ıslâhını arzu ediyorum; fakat irade edemiyorum... Çünkü elimden gelmiyor. Bilfiil teşebbüs edemiyorum... Çünkü ne vazifemdir, ne de iktidarım var.

.....

İnsanların en büyük zulümlerinden biri de şudur ki: büyük bir cemaatin mesâisine terettüp eden hasenâtı intaç eden semerâtı bir şahsa isnad ve ona mal ederler. Bu zulümde bir şirk-i hafî vardır. Çünkü, bir cemaatin cüz-i ihtiyâriyle kesbettikleri mahsulâtı bir şahsa atfetmek, o şahsın, icad derecesinde harikulâde bir kudrete mâlik olduğuna delâlet eder. Hatta Yunanlıların ve vesanîlerin İlâheleri, böyle zâlimane tasavvurat-ı Şeytâniyenin mahsulüdür.

.....

Gafil insan, kendi vazifesini terkeder; Allahın vazifesiyle meşgul olur. Evet insan, gafletten dolayı iktidarı dahilinde kolay olan ububiyet vazifesinin terkiyle, zaif kalbiyle Rububiyet vazife-i sakîlesinin altına girer, altında ezilir. Ve aynı zamanda bütün istirahatını kaybetmekle asi, şaki, hain adamların partisine dâhil olur.

Risale-i Nurdaki şefkat, hakikat, hak, bizi siyasetten menetmiş. Çünkü mâsumlar belâya düşerler, onlara zulmetmiş oluruz. Bâzı zatlar bunun izahını istediler. Ben de dedim :

Simdiki fırtınalı asırda, gaddar medeniyetten neş'et eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye ve umumî harpten gelen istibdâdat-ı askeriye ve dalâletten çıkan merhametsizlik cihetinde öyle bir eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdâdat meydan almış ki, ehl-i hak, hakkını kuvve-i maddiye ile müdafaa etse, ya eşedd-i zulüm ile, tarafgirlik bahanesiyle çok biçareleri yakacak, o halette o da ezlem olacak; ve mağlûp kalacak. Çünkü: mezkûr hissiyatla hareket ve taarruz eden insanlar, bir-iki adamın hatasıyla, yirmi-otuz adamı âdi bahanelerle vurur, perişan eder. Eğer ehl-i hak, hak ve adâlet yolunda yalnız orayı vursa, otuz zayiata mukabil yalnız biri kazanır, mağlûp vaziyetinde kalır. Eğer mukabele-i bilmisil kaide-i zalımanesiyle, o ehl-i hak dahi bir-ikinin hatasıyla yirmi-otuz biçareleri ezseler, o vakit hak nâmina dehşetli bir haksızlık ederler.

İşte Kur'anın emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakiki hikmeti ve sebebi budur. Yoksa bizde öyle bir hak kuvveti var ki, hakkımızı tam ve mükemmel müdafaa edebilir-

dik. Hem madem herşey geçici ve fânidir ve ölüm ölmüyor ve kabır kapısı kapanmıyor ve zahmet ise rahmete kalboluyor; elbette biz, sabır ve şükurle tevekkül edip sükût ederiz. Zarar ile, icbar ile sukûtumuzu bozdurmak ise; insafa, adalete, gayret-i vataniyeye ve hamiyet-i milliyeye bütün bütün zıttır, muhaliftir.

Hülâsa-i kelâm: Ehl-i hükümetin ve ehl-i siyasetin ve ehl-i idarenin ve inzibatın ve adliye ve zabitanın bizimle uğraşacak hiçbir işleri yoktur. Olsa olsa, dünyada hiçbir hükümetin müdafaa edemediği ve akli başında hiçbir insanın hoşlanmadığı küfr-ü mutlak ve dehşetli bir tâun-u beşerî ve maddiyunluktan gelen zındıkanın taassubiyle, bir kısım gizli zındıklar şeytanetiyle bâzı resmi memurları aldatarak evhamlandırıp aleyhimize sevk etmek var. Biz de deriz : **Değil böyle birkaç vehhamı, belki dünyayı aleyhimize sevk etseler, Kur'a-nın kuvvetiyle Allahın inayetiyle kaçmayız, o irtidatkâr küfr-ü mutlaka ve o zındıkaya teslim-i silâh etmeyiz.**



Şu nefiy zamanımda görüyorum ki: Hodfüruş ve siyaset bataklığına düşmüş bâzı insanlar, bana tarafgirane, rakibane bir nazarla bakıyorlar. Güya ben de onlar gibi dünya cereyanlariyle alâkadarım. Hey efendiler! Ben

îmânın cereyanındayım. Karşımda imânsızlık cereyanı var. Başka cereyanlarla alâkam yok. O adamlardan ücret mukabilinde iş görenler, belki kendini bir derece mazur görüyor. Fakat ücretsiz, hamiyet namına, bana karşı tarafgirane, rakibane vaziyet almak ve ilişmek ve eziyet etmek, gayet fena bir hatadır. Çünkü: (sabıkan isbat edildiği gibi) siyaset-i dünya ile hiç alâkadar değilim; yalnız bütün vaktimi ve hayatımı, hakaik-i imâniye ve Kur'aniyeye hasr ve vakfetmişim. Madem böyledir, bana eziyet verip rakibane ilişen adam düşünsün ki, o muamelesi, zındıka ve imânsızlık namına imâna ilişmek hükmüne geçer.

.....

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Gayet ehemmiyetli bir meseleyi (bundan evvel size icmalen beyan ettiğim meseleyi) tekrar size söylememe kuvvetli, mânevî bir ihtar aldım. Şöyle ki :

Perde altındaki düşmanımız münâfıklar, şimdiye kadar yaptıkları gibi, adliyeyi ve siyaset ve idareyi zâhirî dinsizliğe âlet edip, bize hücumları akim kaldığı; ve Risale-i Nurun

fütühatına menfaati olan eski plânlarını bırakıp, daha münafıkane ve şeytani da hayrette bırakacak bir plân çevirdiklerine dair buralarda emâreleri göründü. O plânların en mühim bir esası, has, sebatkâr kardeşlerimizi soğutmak, fütur vermek, mümkün ise Risale-i Nurdan vaz geçirmektir. Bu noktada o kadar acip yalanları ve desiseleri istimâl ediyorlar. Çelik ve demir gibi bir sebat ve sadakat ve metanet lâzım ki dayanabilsin. Bâzı da dost suretinde hulûl edip, korkutmak mümkünse, habbeyi kubbe edip evham veriyorlar.. Hatta bâzı genç talebelere, hevesatlarını tahrik için, bâzı genç kızları musallat ediyorlar.

.....

Evet eğer eski hayatım gibi, izzet-i ilmiyeyi muhafaza etmek için hiçbir hakareti kabul etmemek olsaydı; **ve vazife-i hakikiyesi**, **sırf âhiret ve ölümün idam-ı ebedisinden müslümanları kurtarmak vazifesi** olmasaydı; ve bana ilişenler gibi sırf dünyaya ve menfi siyasete çalışmak olsaydı, on Menemen, on Şeyh Said hâdisesi gibi bir hâdiseye, o anarşilik hesabına çalışanlar sebebiyet vereceklerdi. Fakat Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, benim gibi alâkasız, dünyadan usanmış, hürmetten, teveccüh-ü ammeden kaçmış ve şan ü şeref ve hodefürüşlük gibi riyakârlıklara hiçbir

meyli kalmamış bir vaziyette iken...

.....

Hem Kur'an bizi siyasetten şiddetle menetmiş. Evet Risale-i Nurun vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imânî olan hakikatları gayet kat'i ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imâna getiren kuvvetli bürhanlarla Kur'ana hizmet etmektir. Onun için, Risale-i Nuru hiçbir şeye âlet edemeyiz.

Evvelâ : Kur'anın elmas gibi hakikatlarını, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-i siyaset tevehhümü ile cam parçalarına indirmek ve o kıymettar hakikatlara ihanet etmektir.

Saniyen : Risale-i Nurun esas mesleği olan şefkat, hak ve hakikat ve vicdan, bizleri şiddetle siyasetten ve idareye ilişmekten menetmiş. Çünkü tokada ve belâyâ müstehak ve küfr-ü mutlaka düşmüş bir iki dinsize müteallik yedi-sekiz çoluk çocuk, hasta, ihtiyar, masumlar bulunur. Musibet ve belâ gelse, o biçareler dahi yanarlar. Bunun için, **neticenin de husulü meşkûk olduğu halde, siyaset yoluyla idare ve asâyişin zararına hayat-ı içtimaiye-ye karışmaktan şiddetle menedilmişiz.**

.....

Risale-i Nurun hizmet-i imaniyede bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tamiratçı lâzım gelirken.. hem benimle lâakal yüzer kâtip ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas etmek zaruri iken ve o hizmet-i imaniye hayat-ı bakiyeye baktığı için hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve fâidelerine tercih etmek ehl-i imâna vâcib iken, kendimi misal olarak derim ki: beni herşeyden ve temasdan ve yardımcılardan menetmek ile beraber, aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımla kuvve-i mâneviyelerini kırmak ve benden ve Risale-i Nurdan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta zaif, garib, kimsesiz, biçareye binler adamın göreceği vazifeyi başına yüklemek ve bu tecrid ve tazyiklerde maddî bir hastalık nev'inde insanlar ile temas ve ihtilâttan çekilmeğe mecbur olmak; hem o derece tesirli bir tarzda halkları ürküttürmek ile kuvve-i mâneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebepleriyle ihtiyarım haricinde ve bütün o manilere karşı Risale-i Nur Şakirdlerinin kuvve-i mâneviyelerinin takviyesine medar ikramat-ı İlâhiyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında mânevi bir tahşidat yaptırmak ve Risale-i Nur, kendi kendine tek ba-

şiiyle başkalarına muhtaç olmayarak bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa hâşâ, kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodefüruşluk etmek ise, Risale-i Nurun ehemmiyetli bir esası olan ihlâs sırrını bozmaktır...

.....

Risaletin Nur, yalnız bir cüz'i tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki külli bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Yalnız hususi bir kalbin ve has bir vicdanın ıslahına çalışmıyor; belki bin seneden beri tedarük ve teraküm edilen müfsid aletlerle dehşetli rahneler ile kalb-i umumî ve efkâr-ı amme-i umumun, bahusus avâm-ı müminînin istinadgâhları olan İslâmî esaslar ve cereyanlar ve şeairler kırılmasıyla bozulmağa yüz tutan vicdan-ı umumiyi, Kur'anın i'caziyle ve geniş yaralarını Kur'anın ve imânın ilâçlariyle tedavi etmeğe çalışıyor.

.....

Evet bu asrın dehşetine karşı taklidî olan itikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan her mü'min tek başıyla dalâletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir imân-ı

tahkiki lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur bu vazifeyi en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nazik bir vakitte herkesin anlayacağı bir tarzda hakaik-i Kur'aniye ve imâniyenin erâderin ve en gizlilerini gâyet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek o imân-ı tahkikiyi taşıyan hâlis ve sadık şakirdleri dahi bulundukları kasaba ve karye ve şehirlerde hizmet-i imâniye itibariyle âdeta birer gizli kutub gibi mü'minlerin mânevî birer nokta-i istinadı olarak bilmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde kuvve-i mâneviye-i itikadları, cesur birer zabıt gibi kuvve-i mâneviyeyi ehl-i imânın kalblerine verip, mü'minlere mânen mukavemet ve cesaret veriyorlar.

.....

Tarik-i Nakşî hakkında denilen «Der tarik-i Nakş-i Bendi lâzım âmed çâr-ı terk : Terk-i dünya, terk-i ukba, terk-i hesti, terk-i terk.» Olan fıkra-i râna birden hatıra geldi. O hatıra ile beraber birden şu fıkra tulû etti :

«Der tarik-i acz-i mendi lâzım âmed çâr-ı çiz: Fakr-ı mutlak, acz-i mutlak, Şükr-ü mutlak, Şevk-i mutlak ey aziz.

.....

Ben tahmin ediyorum ki: Eğer Şeyh Abdülkadir-i Geylânî (R.A.) ve Şah-ı Nakşibendî (R.A.) ve İmam-ı Rabbanî (R.A.) gibi zatlar

bu zamanda olsa idiler, bütün himmetlerini hakaik-i imaniyenin ve akaid-i İslâmiyenin takviyesine sarf edeceklerdi. Çünkü saadet-i ebediyenin medarı onlardır. Onlarda kusur edilse şekavet-i ebediyeye sebebiyet verir. İmân-sız cennete gidemez; fakat tasavvufsuz cennete giden pek çoktur. Ekmeksiz insan yaşayamaz; fakat meyvesiz yaşayabilir. Tasavvuf meyvedir. Hakaik-i İslâmiye gıdadır. Eskiden kırk günden tut, ta kırk seneye kadar bir seyr ü sülûk ile bâzı hakâik-i imâniyeye ancak çıkılabilirdi. Şimdi ise Cenab-ı hakkın rahmetiyle kırk dakikada o hakaika çıkılacak bir yol bulunsa, o yola karşı lâkayd kalmak elbette kâr-ı akıl değil! İşte Otuz üç adet «Sözler» böyle Kur'anî bir yolu açtığını dikkatle okuyanlar hükmediyorlar. Madem hakikat budur. **Esrar-ı Kur'aniyeye ait yazılan Sözler şu zamanın yaralarına en münasip bir ilâç, bir merhem ve zulûmatın tehacümatına maruz hey'et-i İslâmiyeye en nâfi bir Nur ve dalâlet vâdilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğu itikadındayım..**

.....

Acz ve tevekkül ile, fakr ve iltica ile Nur kapısı açılır, zulmetler dağılır.

.....

Şeriat-ı Garra-i Ahmediye Aleyhissalâtu

Vesselâmın hakaikına, ruhuna nüfuz etmenin en kısa, en hatarsız, en zevkli tariki **Risale-i Nura** intisabladır..

.....

Bu memlekette, bu asırda bu milleti anarşilikten tereddi ve tedenni-i mutlakdan kurtaracak yegâne çare, Risale-i Nurun esasatıdır:

.....

Hem Risaletün-Nur en evvel tercümanının nefsini iknaa çalışır, sonra başkalarına bakar. Elbette nefsi-i emmaresini tam ikna eden ve vesvesesini tamamen izale eden bir ders gayet kuvvetli ve hâlistir ki; bu zamanda cemaat şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı mânevi-i dalâlet karşısında tek başıyla galibane mukabele eder.

Hem Risaletün-Nur, sair ülemanın eserleri gibi yalnız aklın ayağı ve nazariyle ders vermiyor ve evliya misillü yalnız kalbin keşif ve zevkiyle hareket etmiyor; belki aklın ve kalbin ittihad ve imtizacı ve ruh ve sair letai-fin teavünü ayağıyle hareket ederek evc-i âlâya uçar. Taarruz eden felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişemediği yerlere çıkar, hakaik-i imâniyeyi kör gözüne de gösterir.

.....

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Maddî ve mânevî bir sual münasebetiyle hatıra gelen bir cevaptır.

Deniliyor ki: Neden Nur Şakirdlerinin kuvvetli hüsn-ü zanları ve kat'i kanaatları, senin şahsın hakkında Nurlara daha ziyade şevklerine medar olan bir makamı ve kemalâtı şahsına kabul etmiyorsun? Yalnız Risale-i Nura verip, kendini çok kusurlu bir hâdim gösteriyorsun?

E l c e v a p : Hadsiz hamd ve şükür olsun ki, Risale-i Nurun öyle kuvvetli ve sarsılmaz istinad noktaları ve öyle parlak ve keskin hüccetleri var ki; benim şahsımda zannedilen meziyyete, istidada ihtiyacı yoktur. Başka eserler gibi müellifin kabiliyetine bakıp, makbuliyeti ve kuvveti ondan almıyor. İşte meydanda, yirmi senedir kat'i hüccetlerine dayanıp, şahsımın maddî ve mânevî düşmanlarını teslime mecbur ediyor. Eğer şahsiyetim ona ehemmiyetli bir nokta-i istinad olsaydı, dinsiz düşmanlarım ve insafsız muarızlarım kusurlu şahsımı çürütmekle, Nurlara büyük darbe vurabilirdiler. Halbuki o düşmanlar, divâneliklerinden yine her nevi desiselerde beni çürütmeye ve hakkımda teveccüh-ü ammeyi kırmağa çalıştıkları halde, Nurların fütühatına ve kıymetine zarar veremiyorlar. Yalnız bâzı zaif ve yeni müştakları bulandırsa da vaz geçiremiyorlar.

Bu hakikat için, hem bu zamanda enaniyet

ziyade hükmettiği için haddimden çok ziyade olan hüsn-ü zanları kendime almıyorum. Ve ben kardeşlerim gibi, **kendi nefsimde hüsn-ü zan etmiyorum**. Hem kardeşlerimin bu biçâre kardeşlerine verdiği makam-ı uhrevi, hakiki dini makam ise; Mektubat'da İkinci Mektubun âhîrindeki kâideye göre «Şahsıma verdikleri mâ-nevi hediye olan kemalâtı, eğer hâşâ! ben kendimi öyle bilsem olmamasına delildir; kendimi öyle bilmesem, onların o hediyesini kabul etmemek lâzım geliyor.» Hem, kendini makam sahibi bilmek cihetinde enaniyet müdahale edebilir.

Birşey daha kaldı ki; dünya cihetinde, hakaik-ı imâniyenin neşrindeki vazifedar, makam sahibi olsa, daha iyi tesir eder denilebilir. Bunda da iki mâni var.

Birisi : Faraza velâyet olsa da; bilerek, istiyerek makam yapmak tarzında, velâyetin mahiyetindeki ihlâs ve mahviyete münafidir. Nübüvvetin vereseleri olan Sahabeler gibi izhar ve dâvâ edemezler; onlara kıyas edilmez.

İkinci Mâni : Pek çok cihetlerle çürütülebilir, ve fâni ve cüz'i ve muvakkat ve kusurlu bir şahıs sahib olsa, Nurlara ve hakaik-i imaniyyenin fütühatına zarar gelir.

.....
Menfaatini ızzar-ı nasda gören, hem de

muvazenesiz, muhakemesiz mânâ veren, hem de meyl-i intikam ve garaz-i şahsisini feda etmediği halde mağrurane millete ruhunu feda etmek dâvâsında bulunan.

.....

Hiçbir müfsid, ben müfsidim demez. Daima suret-i hakdan görünür. Yahut batılı hak görür. Evet kimse demez ayranım ekşidir. Fakat siz mihenge vurmadan almayınız. Zira çok sili söz ticarete geziyor. Hatta benim sözümü de ben söylediğim için hüsn-ü zan edip tamamını kabul etmeyiniz. Belki ben de müfsidim veya bilmediğim halde ifsad ediyorum. Öyle ise, her söylenen sözün kalbe girmesine yol vermeyiniz. İşte size söylediğim sözler hayalin elinde kalsın, mihenge vurunuz. Eğer altın çıktı ise kalbde saklayınız. Bakır çıktı ise çok gıybeti üstüne ve bedduayı arkasına takınız bana reddediniz, gönderiniz..

.....

Hakkı tanıyan hakkın hatırını hiçbir hatıra feda etmez. Zira hakkın hatırı âlidir. Hiçbir hatıra feda edilmemek gerektir. Fakat şu hüsn-ü zannınızı kabul etmem. Zira bir müfside, bir dessasa hüsn-ü zan edebilirsiniz. Delil ve âkiye bete bakınız.

.....

Muhali taleb etmek kendine fenalık et-

mektir.. Çok iyiler var ki iyilik zanniyle fena-
lık yapıyorlar.

.....
. Ey Risale-i Nurun kıymetdar Talebeleri ve
benden daha bahtiyar ve fedakâr kardeşlerim.

Şahsiyetim itibariyle sizin ziyade hüsn-ü
zannınız belki size zarar vermez; fakat sizin
gibi hakikatbin zatlar vazifeye, hizmete bakıp
o noktada bakmalısınız. Perde açılrsa, benim
baştan aşağıya kusurat ile âlûde mahiyetim
görünse, sizi kardeşliğimden kaçırmamak; piş-
man etmemek için şahsiyetime karşı haddimin
pek fevkinde tasavvur ettiğiniz makamlara îr-
tibatınızı bağlamayınız.

.....
Evvelâ : biz îmânı kurtarmak ve Kur'ana
hizmet için Mekke'de olsam da buraya gelmek
lâzımdı. Çünkü, en ziyade burada ihtiyaç var.
Binler ruhum olsa, binler hastalıklara müble-
lâ olsam ve zahmetler çeksem, yine bu mille-
tin îmânına ve saadetine hizmet için burada
kalmağa - Kur'andan aldığım dersle - karar
verdim ve vermişiz.

Saniyen : Bana karşı hürmet yerine ha-
karet görmek noktasını, mektubunuzda, «Mi-
sırda, Amerikada olsa idiniz; tarihlerde hür-
metle yâd edilecektiniz.» diye yazıyorsunuz
Aziz, dikkatli kardeşim, biz, insanların

hürmet ve ihtiramından ve şahsımıza ait hüsn-ü zan ve ikram ve tahsinlerinden, mesleğimiz itibariyle cidden kaçıyoruz. Hususan, acip bir ri-yakârlık olan şöhret-perestlik ve câzibedar bir hodfûruşluk olan tarihlere şa'saalı geçmek ve insanlara iyi görünmek ise, Nurun bir esası ve mesleği olan ihlâsa zıddır; ve münafidir. Onu arzulamak değil, bilâkis şahsımız itibariyle ondan ürküyoruz. Yalnız, Kur'anın feyzinden gelen ve i'caz-ı mânevîsinin lemeatı olan ve hakikatlarının tefsiri bulunan ve tılsımlarını açan Risale-i Nurun revâcını ve herkesin ona ihtiyacını hissetmesini ve pek yüksek kıymetini herkes takdir ve onun pek zâhir mânevî keramatını ve îmân noktasında, zındıkanın bütün dinsizliklerini mağlûb ettiklerini ve edeceklerini bildirmek, göstermek istiyoruz; ve onu Rahmet-i İlâhiyeden bekliyoruz..

Nurcular çok ihtiyat ve dikkat ve temkinde bulunmanız lâzımdır. Çünkü, mânevî fırtınalar var; bâzı derras münâfıklar her tarafa sokulur. İstibdad-ı mutlaka dinsizcesine taraktarken, hürriyet fırkasına girer; tâ onları bozsun ve esrarlarını bilsin, ifna etsin..

İkilîğe meydan vermemek; ve itidal-i dem ve tahammül etmek; ve mümkün olduğu dere-

cede bizim arkadaşlar, uhuvvetlerini ve tesanüdlerini tevazu ile ve mahviyetle ve terk-i enaniyetle takviye etmek gâyet lâzım ve zaruridir.

Said Nursî

.....
Aziz Kardeşlerim, evvel-âhir tavsiyemiz :
Tesanüdünüzü muhafaza; enaniyet, benlik, rekabetten tahaffuz; ve i'tidal-i dem ve ihtiyattır.
.....

Evet kardeşlerim; bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hâdiseler içinde hadsiz bir metanet ve itidal-i dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir.

يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ

Âyetinin Sırr-ı işaretisiyle, âhireti bildikleri ve imân ettikleri halde dünyayı âhirete se-vererek tercih etmek ve kırılacak şeyi bâki bir elmasa bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek; ve âkibeti görmiyen kör hissiyatın hükmüyle, hazır bir dirhem zehirli lezzeti, ileride bir batman sâfi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı bir musibetidir.

.....
Eski zamandanberi ekser yerlerde medre-

se taifesi tekyeler tâifesine serfûru etmiş; yâni inkıyad gösterip onlara, velâyet semcreleri için müracaat etmişler. Onların dükkânlarında ezvak-ı imâniyeyi ve envâr-ı hakikatı aramışlar. Hatta medresenin büyük bir âlimi, tekyenin küçük bir veli şeyhinin elini öper tâbi olurdu. O âb-ı hayat çeşmesini tekyede aramışlar. Halbuki medrese içinde daha kısa bir yol hakikatın envarına gittiğini ve ulûm-u imaniyede daha sâfi ve daha hâlis bir âb-ı hayat çeşmesi bulunduğunu ve amel ve ubudiyet ve tarikattan daha yüksek ve daha tatlı ve daha kuvvetli bir tarik-i velâyet; ilimde, hakaik-i imaniyede ve ehl-i sünnetin ilm-i kelâmında bulunmasını, Risale-i Nur, Kur'an-ı Mu'cizülbeyanın mu'cize-i mâneviyesiyle açmış, göstermiş; meydana dadır.

.....
Aziz ve Sıddık Kardeşlerim,

Mâdem âhiret için hayır için, ibadet ve sevab için, îmân ve âhiret için Risale-i Nur ile bağlanmışsınız; elbette bu ağır şerait altında, herbir saati yirmi saat ibadet hükmünde ve o yirmi saat ise, Kur'an ve îmân hizmetindeki mücâhede-i mâneviye haysiyetiyle yüz saat kadar kıymetdar ve yüz saat ise, böyle herbiri yüz adam kadar ehemmiyetli olan hakiki mücahid kardeşler ile görüşmek ve akd-i uhuvvet

etmek, kuvvet vermek ve almak ve teselli etmek ve müteselli olmak ve hakiki bir tesanüd ile kudsî hizmete sebatkârane devam etmek ve güzel seciyelerinden istifade etmek ve Medresetüzzehranın şâkirdliğine liyakat kazanmak için açılan bu imtihan meclisi olan şu medrese-i yusufiyede tayinini ve kaderce takdir edilen kısmetini almak ve mukadder rızkını yemek ve o yemekten sevab kazanmak için buraya gelmenize şükretmek lâzımdır. Bütün sıkıntılara karşı mezkûr faideleri düşünüp sabır ve tahammülle mukabele etmek gerektir.

Said Nursî

Maddiyyun felsefenin ve medeniyetin cazibedar sefahet ve uyutucu lezzetli zehirlerle ifsad etmekle, mabeynlerinde tesanüdü kırmak. Ve üstadlarını ihanetlerle çürütmek ve mesleklerini, fennin, felsefenin bâzı düsturlariyle nazarlarından sukut ettirmektir ki, nakşîlere ve ehl-i tarikata karşı istimâl ettikleri aynı silâh ile bizlere hücum ettiler. Fakat aldandılar, çünkü **Risale-i Nurun meslek-i esası : ihlâs-ı tam ve terk-i enaniyet ve zahmetlerde rahmeti ve elemelerde bâki lezzetleri hissedip aramak; ve lâni ayn-ı lezzet-i sefihanede elîm elemeleri göstermek ve imânın bu dünyada dahi hadsiz lezzetlere medar olmasını ve hiçbir felsefenin eli yetişmediği noktaları ve hakikatları ders ver-**

mek olduğundan, onların plânlarını inşaallah tam akim bırakacak ve «meslek-i Risale-i Nur ise, tarikatlara kıyas edilmez!» diye onları susturacak.

Said Nursî

.....

Bu mes'eledе şahsımın veya bâzı kardeşlerimin kusuriyle Risale-i Nura hücum edilmez. O doğrudan doğruya Kur'ana bağlanmış, ve Kur'an da, Arş-ı Azama bağlıdır. Kimin haddi var ki elini oraya uzatsın, o kuvvetli ipleri çözsün! Hem, memlekete maddî ve mânevî, bereketi ve fevkalâde hizmeti, otuzüç Âyat-ı Kur'aniyyenin işaretleriyle ve İmam-ı Ali (R.A.) nın üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Âzamın (R.A.) kat'i ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur, bizim âdi ve şahsi kusurlarımızla mes'ul olmaz.. ve olamaz.. ve olmamalı.

.....

Benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurlariyle beni çürütmek ve ihanetlerle nazar-ı ammeden düşürmek Risale-i Nura zarar vermez; belki bir cihette kuvvet verir. Çünkü benim bir fâni dilime bedel, Risale-i Nurun yüzbin nüshalarının bâki dilleri susmaz, konuşur. Ve hâlis talebeleri binler kuvvetli lisanlarla, o kudsî ve

külli vazife-i Nuriyeyi şimdiye kadar olduğu gibi, kıyamete kadar devam ettirecekler.

.....
 Evet, Nur şakirdleri biliyorlar.. ve mahkemelerde hüccetlerini göstermişim ki; şahsıma değil bir makam, şan ü şeref ve şöhrat vermek ve uhrevî ve mânevî bir mertebe kazandırmak; belki bütün kanaat ve kuvvetimle ehl-i îmâna bir hizmet-i imâniye yapmak için değil yalnız dünya hayatımı ve fânî makamatımı; belki lüzum olsa âhiret hayatımı ve herkesin aradığı uhrevî ve bâki mertebeleri feda etmeyi, hatta cehennemden bâzı biçâre ehl-i imânları kurtarmağa vesile olmak için lüzum olsa cenneti bırakıp cehenneme girmeyi kabul ettiğimi hakiki kardeşlerim bildikleri gibi; mahkemelerde dahi bir cihette isbat ettiğim halde, beni bu ittihamla - Nur ve îmân hizmetime bir ihlâssızlık isnad etmekle ve Nurların kıymetlerini tenzil etmekle - milleti onun büyük hakikatlarından mahrum etmektir. Acaba bu bedbahtlar «dünyayı ebedi, ve herkesi kendileri gibi dini ve îmânı dünyaya âlet ediyor» tevehhümüyle, dünyadaki ehl-i dalâlete meydan okuyan ve hizmet-i imâniye yolunda hem dünyevî, hem lüzum olsa uhrevî hayatlarını feda eden ve mahkemelerde dâva ettiği gibi: birtek hakikat-ı imâniyyeyi dünya saltanatı ile değiştir-

meyen, ve siyasetten ve siyasî mânasını işmam eden maddî ve mânevî mertebelerden - ihlâs sırriyle - bütün kuvvetiyle kaçan; ve yirmi senec emsâlsiz işkencelere tahammül edip, siyasete, meslek itibariyle tenezzül etmeyen ve kendini nefsi itibariyle talebelerinden çok aşığı bilen ve onlardan dâima himmet ve dua bekliyen ve kendi nefsinin çok biçâre ve ehemmiyetsiz itikad eden bir adam..

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

‘ Aziz Sıddık, Sarsılmaz, Sıkıntıdan Usanıp Bizlerden Çekilmez Kardeşlerim,

Şimdi; maddî-mânevî bir sıkıntıdan nefsim sizin hesabınıza beni mahzun eylerken, birden kalbe geldi ki: hem senin, hem buradaki kardeşlerin tek birisiyle yakından görüşmek için bu zahmet ve meşakkatin başka suretde on mislini çekseydiniz yine ucuz olurdu. Hem Nurun takvadârane ve riyazetkârane meşrebi; hem umuma ve en muhtaçlara, hattâ muarızlara ders vermek mesleği; hem dairesindeki şahs-ı mâneviyi konuşturmak için eski zamanda ehl-i hakikatin senede hiç olmazsa bir-iki defa içtimaları ve sohbetleri gibi; Nur Şakirdlerinin de

bir kaç senede en müsaid olan medrese-i yusu-
fiyede bir defa toplanmalarının lüzumu cihe-
tinde, bin sıkıntı ve meşakkat dahi olsa ehem-
miyeti yoktur. Eski hapislerimizde birkaç zaif
kardeşlerimizin usanıp daire-i Nuriyeden çe-
kinmeleri onlara pek büyük bir hasaret oldu
ve Nurlara hiç zarar gelmedi. Onların yerine
daha metin, daha muhlis şakirdler meydana
çıktılar. Madem dünyanın bu imtihanları geçi-
cidir, çabuk giderler, sevablarını, meyvelerini
bizlere verirler. Biz de inayet-i İlâhiyeye itimad
edip, sabır içinde şükretmeliyiz.

Said Nursî

Şimdi Nurcuları ürkütmek, zaif bir damar bu-
lup nazarlarını başka tarafa çevirmeğe bâzı ba-
haneleri buluyorlar. **İnşaallah demir gibi metin**
Nurcuların kahramanane sebatları ve tahammül-
leri ve mücahid-i ekber olan Nurun hakikatla-
rı; onun elinde birer elmas kılıncı bulunan şa-
kirdlerin şahs-ı mânevisinin pek hârika feda-
kârlığı onların bu plânını da akim bırakacak.
Evet, cennet ucuz olmadığı gibi cehennem dahi
lüzumsuz değil. Sizlere tekrar ile beyan edil-
miş; eski zamanın kahraman mücahidlerine nis-
beten en az zahmet, ağır şerait; ve bu zamanın
şiddet-i ihtiyaç cihetiyle çok sevab kazanan in-
şaallah hâlis Nurculardır. Ve boş boşuna, bad-i
heva, belki günahlı, zararlı giden bir

kaç sene ömrünü böyle kudsi bir hizmet-i imaniye ve Kur'aniyeye sarfeden ve onun ile ebedî bir ömrü kazanan Nur talebeleridir. Ben kendi hisseme düşen bütün bu hücumlarına karşı, pek çok zaafiyetimle beraber tahammüle karar verdim. İnşallah kuvvetli, fedakâr, genç, kahraman kardeşlerim benden geri kalmaz ve kaçmazlar.. **ve kaçanları da geri çevirmeye şimdiye kadar çalıştıkları gibi çalışacaklar.**

Said Nursî

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Hem benim gibi yetmiş beş yaşında ve alâkasız ve dünyada sevdiği dostlarından yetmişden ancak hayatta beşi kalmış; ve **onun vazife-i Nuriyesini görecekt yetmiş bin Nur nüshaları bâki kalıp serbest geziyorlar. Ve bir dile bedel, binler dil ile hizmet-i îmâniyeyi yapacak kardeşleri, vârisleri bulunan benim gibi bir adama kabir, bu hapisten yüz derece ziyade hayırlıdır.**

Demek en halis, en selâmetli, ve en mühim ve en muvaffakiyetli hizmet, Risaletün-Nur şakirdlerinin çalıştıkları daire içindeki kudsi hizmettir.

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

Aziz Sıddık, Sebatkâr, Muhlis Kardeşlerim,
Hem maddî, hem mânevî; hem nefsim, hem benimle temas edenler gayet ehemmiyetli benden sual ediyorlar ki : «Neden herkese muhalif olarak - hiç kimsenin yapmadığı gibi - sana yardım edecek çok ehemmiyetli kuvvetlere bakmıyorsun? İstîğna gösteriyorsun? Ve herkes, müştak ve talib olduğu ve Risale-i Nurun intişarına, fütühatına çok hizmet edeceğine o Risale-i Nur şakirdlerinin hasları müttefik oldukları ve senden kabul ettikleri büyük makamları kabul etmiyorsun? şiddetle çekiniyorsun?»

E l c e v a p : Bu zamanda ehl-i îmân, öyle bir hakikata muhtaçtırlar ki; kâinatta hiçbir şeye âlet ve tâbi ve basamak olamaz; ve hiçbir garaz ve maksad onu kirletemez; ve hiçbir şübhe ve felsefe onu mağlûb edemez bir tarzda imân hakikatlarını ders versin. Umum ehl-i imânın bin seneden beri teraküm etmiş dalâletlerin hücumuna karşı imânları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki, dâhili ve hârici yardımcılara ve ehemmiyetli kuvvetlerine, Ri-

sale-i Nur ehemmiyet vermiyor. Onları arayıp tâbi olmuyor.. Ta avâm-ı ehl-i îmânın nazarında, hayat-ı dünyeviye'nin bâzı gâyelerine basamak olmasın; ve doğrudan doğruya hayat-ı bakiyeden başka hiçbir şeye âlet olmadığından, fevkalâde kuvveti ve hakikatı, hücum eden şüpheleri ve tereddütleri izale eylesin.

Amma, mânevî ve makbul ve zararsız ve bütün ehl-i hakikatın istedikleri nuranî makamlar ve uhrevî rütbelerden hâlis kardeşlerimizden hüsn-ü zanla verilen ve ihlâsınıza zarar gelmediği halde eğer kabul etsen, reddedilmiyecek derecede senedler hüccetler bulunduğu halde; sen, değil tevazu ve mahviyetle, belki şiddet ve hiddetle o makamı sana veren kardeşlerinin hatırını kırmakla o rütbelerden ve makamlardan kaçyorsun?

E l c e v a p : Nasılki ehl-i hamiyet bir insan, dostların hayatını kurtarmak için kendini feda eder; öyle de, ehl-i îmânın hayat-ı ebediyelerini tehlikeli düşmanlardan muhafaza etmek için, lüzum olsa (hem lüzum var) kendim, değil yalnız lâayık olmadığım o makamları, belki hakiki hayat-ı ebediyenin makamlarını dahi feda etmeye, Risale-i Nurdan aldığım ders-i şefkat cihetiyle terkederim. Evet her vakit, hususen bu zamanda ve bilhassa dalâletten gelen gaflet-i umumiyede; ve siyaset ve felse-

fenin galebesinde; ve enaniyet ve hodfuruşluğun heyecanlı asrında büyük makamlar her şeyi kendine tabi ve basamak yapar. Hatta dünyevî makamlar için dahi mukaddesatını âlet yapar. Mânevî makamlar olsa, daha ziyade âlet eder. «**Umumun nazarında kendini muhafaza etmek ve o makamlara kendini yakıştırmak için bâzı kudsî hizmetlerini ve hakikatları basamak ve vesile yapıyor**» diye itham altında kalıp, neşrettiği hakikatlar dahi tereddütler ile revâcî zedelenir. Şahsa, makama faidesi bir ise, revâcsızlıkla umuma zararı bindir.

Elhasıl : Hakikat-ı ihlâs, benim için şan ü şerefe ve maddî ve mânevî rütbelere vesile olabilen şeylerden beni menediyor. Hizmet-i Nuriyeye gerçi büyük zarar olur; fakat, kemmiyet keyfiyete nisbeten ehemmiyetsiz olduğundan **hâlis bir hâdim olarak, hakikat-ı ihlâs ile, her şeyin fevkinde hakaik-ı imâniyeyi on adama ders vermek, büyük bir kutbiyetle binler adamı irşad etmekten daha ehemmiyetli görüyorum.** Çünkü : O on adam, tam o hakikatı herşeyin fevkinde gördüklerinden sebat edip, o çekirdekler hükmünde olan kalbleri, birer ağaç olabilirler. Fakat o binler adam dünyadan ve felsefeden gelen şüpheler ve vesveseler ile, o kutbun derslerini, «hususi makamından ve hususi hissiyatından geliyor. «nazâriyle bakıp mağ-

lûb olarak dağılabilirler» diye, **hizmetkârlığı, makamatlara tercih ediyorum.** Hatta bu defa bana beş vecihle kanunsuz, bayramda, düşmanlarımın plâniyle bana ihanet eden o malûm adama şimdilik bir belâ gelmesin diye telâş ettim. Çünkü mes'ele şaşılandığı için, doğrudan doğruya avam-ı nas bana makam verip hârika bir keramet sayabilirler diye, dedim: «**Yarabbi, bunu ıslâh et veya cezasını ver. Fakat böyle keramet-vâri bir surette olmasın.**»

.....

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Bu yaz mevsimi, gaflet zamanı ve derd-i maişet meşgalesi hengâmı ve şuhur-u sclâse-nin çok sevablı ibadet vakti ve zemin yüzündeki fırtınaların silâhla değil, diplomatlıkla çarpışmaları zamanı olduğu cihetle; **gayet kuvvetli bir metanet ve vazife-i Nuriye-i Kuđsiye-de bir sebat olmazsa, Risale-i Nurun hizmeti zararına bir atalet, bir fütur ve tevakkuf başlar.**

Aziz Kardeşlerim, siz kat'i biliniz ki: **Risale-i Nur ve şakirtlerinin meşgul oldukları vazife, ru-yi zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür.** Onun için; dünyevî, merakaver meselelere bakıp, vazife-i bakiyenizde fütur getirmeyiniz. Meyve'nin Dördüncü Meselesini çok defa okuyunuz, kuvve-i mâneviyeniz kırılmasın.

Evet ehl-i dünyanın bütün muazzam meseleleri; fâni hayatta zâlimane olan düstur-u cidal dairesinde gaddârane merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihe-tiyle kader-i İlâhi, onların o cinayetleri içinde onlara bir mânevî cehennem veriyor. Risale-i Nur ve şakirtlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları fâni hayata bedel, bâki hayata perde olan ölümü ve hayat-ı dünyeviye'nin perestiş-kârlarına gayet dehşetli ecel cellâdının, hayat-ı ebediyyeye birer perde ve ehl-i îmânın saadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kere iki dört eder derecesinde kat'i isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.

Elhasıl : Ehl-i dalâlet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler ölüme karşı nur-u Kur'an ile cidalde onların en büyük meselesi - muvakkat olduğu için - bizim meselemizin en küçüğüne - bekaya baktığı için - mukabil gelmiyor. Madem onlar divânelikleriyle bizim muazzam mes'elelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz neden kudsi vazifemizin zararına onların küçük mes'elelerini merakla takip ediyoruz? Bu âyet

لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ إِذَا أَهْتَدَيْتُمْ

asıl İslâmiyetin ehemmiyetli bir düsturu olan

الرَّاضِي بِالضَّرَرِ لَا يُنْظَرُ لَهُ

yâni «başkasının dalâleti sizin hidayetinize zarar etmez. Sizler, lüzumsuz onların dalâletleriyle meşgul olmayasınız..» düsturun mânâsı: «zarara kendi razı olanın lehinde bakılmaz, ona şefkat edip acınmaz.» Madem bu âyet, bu düsturu bizi zarara bilerek razı olanlara acı-maktan menediyor; biz de bütün kuvvetimiz ve merakımızla, vaktimizi kudsi vazifeye hasret-meliyiz. Onun haricindekileri malayani bilip vak-timizi zayi etmemeliyiz. Çünkü elimizde nur var, topuz yoktur. Biz tecavüz edemeyiz, bize tecavüz edilse nur gösteririz. Vaziyetimiz bir nevi nurani müdâfaadır.

Hem bunu kat'iiyen ilân ediyorum ki: **Ri-sale-i Nur Kur'anın malıdır. Benim ne haddim var ki sahib olayım; ta ki kusurlarım ona sirayet etsin. Belki o nurun kusurlu bir hâdimi ve o elmas mücevherat dükkânının bir dellâhıyım. Benim karmakarışık vaziyetim ona sirayet ede-mez, ona dokunamaz. Zaten Risale-i Nurun bize verdiği ders de, hakikat-ı ihlâs ve terk-i enaniyet ve daima kendini kusurlu bilmek ve hodefüruşluk etmemektir. Kendimizi değil, Ri-sale-i Nurun şahs-ı mânevîsini ehl-i îmâna gös-teriyoruz...**

Kendimizi satmak v e beğendirmek

ve temeddüh etmek hodfüruşluk etmek ise, Risale-i Nurun ehemmiyetli bir esası olan ihlâs sırrını bozmaktır.

.....

Hapse giren Nur Talebeleri birbirinin hallerinden, seciyelerinden, ihlâs ve fedakârlıklarından ders almalarıyla beraber; Nurlar hizmetinde dünyevî menfaatleri daha aramazlar.

Evet, Medrese-i yusufiyede çok emarelerle her sıkıntı ve zahmetin on belki yüz misli maddî ve mânevî faideler ve güzel neticeler ve îmâna geniş ve hâlis hizmetler gözleriyle gördüklerinden tam ihlâsa muvaffak olurlar. Daha cüz'i ve hususi menfaatlara tenezzül etmezler..

.....

Saniyen : O vâiz ve âlim zata benim tarafımdan selâm söyleyiniz... Benim şahsıma olan tenkidini, itirazını başım üstüne kabul ediyorum. Sizler de,o zatı ve onun gibileri münakaşaya ve münazaraya sevketmeyiniz. Hatta tecavüz edilse de, beddua ile de mukabele etmeyiniz. **Kim olursa olsun, madem îmânı var o noktada kardeşimizdir.** Bize düşmanlık da etse, mesleğimizce mukabele edemeyiz. Çünkü daha şiddetli düşmanlar ve yılanlar var. Elimizde nur var; topuz yok! Nur incitmez, ışığiyle okşar. Ve bilhassa ehl-i ilim olsa, ilimden gelen

enaniyeti de varsa, enaniyeti tahrik etmeyiniz. Mümkün olduğu kadar

وَإِذَا مَرُّوْا بِاللَّغْوِ مَرُّوْا كِرَامًا

düsturunu rehber ediniz. Hem o zat, madem evvelce Risale-i Nura girmiş ve yazıyla de iştirak etmiş; o daire içindedir. Onun fikren bir yanlışı varsa da affediniz. Değil onlar gibi ehli-diyamet ve tarikata mensup müslümanlar, şimdi bu acip zamanda îmânı bulunan ve fırka-i dâlleden bile olsa onlarla uğraşmamak ve Allahı tanıyan ve âhireti tasdik eden hristiyan bile olsa onlarla medar-ı niza noktaları, medar-ı münakaşa etmemeyi; hem bu acip zaman, hem mesleğimiz, hem kudsî hizmetimiz iktiza ediyor.

Said Nursî

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

(Hem mânevî, hem maddî birkaç cihette sorulan bir suale mecburiyet tahtında bir cevaptır.)

S u a l : Neden, ne dâhilde, ne hariçde bulunan cereyanlara ve bilhassa siyasetli cemaatlara hiçbir alâka peyda etmiyorsun? Ve Risa-

le-i Nur ve şakirdlerini mümkün olduğu kadar o cereyanlara temastan men ediyorsun? Halbuki, eğer temas etsen ve alâkadar olsan, birden, binler adam Risale-i Nur dairesine girip, parlak hakikatlarını neşredeceklerdi; hem bu kadar sebepsiz sıkıntılara hedef olmayacaktı.

E l c e v a p : Bu alâkasızlık ve içtinabın en ehemmiyetli sebebi mesleğimizin esası olan «Ihlâs» bizi menediyor. Çünkü: bu gaflet zamanında, hususen tarafgirane mefkûreler sahibi, her şeyi kendi mesleğine âlet ederek- hatta - dinini ve uhrevî harekâtını da, o dünyevî mesleğe bir nevi âlet hükmüne getiriyor. Halbuki hakik-i imaniye ve hizmet-i Nuriye-i kudsiye, kainatta hiçbir şeye âlet olamaz. Rıza-yı ilâhiden başka bir gayesi olamaz. Halbuki, şimdiki cereyanların tarafgirane çarpışmaları hengâmında bu sırr-ı ihlâsı muhafaza etmek, dinini dünyaya âlet etmemek müşkülleşmiş. En iyi çâre: cereyanların kuvveti yerine, inayet ve tevfik-i İlâhiyyeye dayanmaktır.

İçtinabımızın çok sebeblerinden bir sebebi de; Risale-i Nurun dört esastan birisi olan «şefkat etmek» zulüm ve zarar etmemektir.

Çünkü; وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

Yâni: «birisinin hatasıyle, başkası veya akrabası hatakâr olmaz; cezaya müstehak olmaz.» olan düstur-u irade-i İlâhiyyeye karşı,

bu zamanda

إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَوْلًا

sırriyle şedid bir zulüm ile mukabele eder. Tarafgirlik hissi ile, bir caninin hatasıyle değil yalnız akrabasına, belki taraftarlarına dahi adavet eder. Elinden gelse zulmeder; elinde hüküm varsa, bir adamın hatasıyle bir köye bomba atar. Halbuki bir masumun hakkı yüz câni için feda edilmez; onların yüzünden ona zulmedilmez. Şimdiki vaziyet, yüz masumu bir kaç câni için zararlara sokar. Meselâ : **hatalı bir adama müteallik biçare ihtiyar vâlîde ve pederi ve mâsum çoluk çocukları ezmek, perişan etmek, tarafgirane adavet etmek, şefkatın esasına zıddır. Müslümanlar içinde tarafgirane cereyanlar yüzünden, böyle mâsumlar zulümden kurtulamıyorlar. Hususen ihtilâle sebebiyet veren vaziyetler, bütün bütün zulmü dağıtır, genişletir. Cihad, dinî de olsa, kâfirlerin çoluk çocuklarının vaziyetleri aynıdır. Ganimet olabilir; Müslümanlar, onları kendi mülküne dâhil edebilir. Fakat İslâm dairesinde birisi dinsiz olsa çoluk çocuğuna hiçbir cihetle temellûk edilmez; hukukuna müdahale edil-**

mez. Çünkü o mâsumlar, İslâmiyet rabıtasıyla dinsiz pederine değil, belki İslâmiyetle ve cemaat-ı İslâmiye ile bağlıdır. Fakat, kâfirin çocukları, gerçi ehl-i necattırlar; fakat hukukta, hayatta pederlerine tabi ve alâkadar olmasından, cihad darbesinde o mâsumlar memlûk ve esir olabilirler.

.....

Cerbezenin tavr-ı acibi, zaman ve mekânda müteferrik şeyleri toplar, bir yapar. O siyah perde ile her şeyi temaşa eder. Hakikaten cerbeze, envaiyle garâibin makinesidir..

.....

Bâzılarının altında büyük fenalıkları varsa da hücum edilmemek gerektir. Zira çok fenalık vardır ki, iyilik perdesi altında kaldıkça ve perde yırtılmadıkça ve ondan tegafül edildikçe mahdut ve mahsur kaldığı gibi, sahibi de perde-i hicap ve haya altında kendisinin ıslahına çalışır. Lâkin vaktaki perde yırtılsa haya atılır; hücum gösterilirse fenalık fena tevessü eder..

.....

Ey üçyüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sakitâne Nurun sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafi-i gaybi ile bizi temaşa eden Saidler, Hamzalar, Ömerler, Osmanlar, Tahirler, Yusufklar, Ahmedler vesaireler!. Sizlere hitab ediyorum. Başlarınızı kaldırınız, «Sadakte» deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç

olsun. Şu muasırlarım, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim; Sizler Cennet-asa bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen Nur tohumları zemininizde çiçek açacaktır. Biz hizmetimizin ücreti olarak sizden şunu bekliyoruz ki: mâzi kıt'asına geçmek için geldiğiniz vakit mezarımıza uğrayınız.

O bahar hediyelerinden bir kaç tanesini medresemin (Haşiye) mezar taşı denilen ve kemiklerimizi misafir eden ve Horhor toprağının kapıcısı olan kal'anın başına takınız. Kapıcıya tenbih edeceğiz. Bizi çağırınız. Mezarımızdan «Henienleküm» sedasını işiteceksiniz...

Şu zamanın memesinden bizim ile süt emmeyen ve gözleri arkada maziye bakan ve tasavvurları kendileri gibi hakikatsız ve ayrılmış olan çocuklar varsınlar şu kitabın hakaikini hayal tevehhüm etsinler. Zira ben biliyorum ki: şu kitabın meali hakikat olarak sizde tahakkuk edecektir.

Ey muhatablarım! Ben çok bağıriyorum. Zira asr-ı salis-i aşrın, yâni onüçüncü asrın mi-

Haşiye: Medresetüzzehranın Vandaki nümunesi olan ve vefat eden Horhor Medresesinin mezar taşı hükmünde bulunan Van Kal'ası demektir.

naresinin başında durmuşum. Sureten medenî ve dinde lâkayd ve fikren mâzinin en derin derelerinde olanları câmiye dâvet ediyorum. İşte ey iki hayatın ruhu hükmünde olan İslâmiyeti bırakan iki ayaklı mezar-ı müteharrik bedbahtlar! Gelen neslin kapısında durmayınız. Mezar sizi bekliyor, çekiliniz! Ta ki hakikat-ı İslâmiyeyi hakkiyle kâinat üzerinde temevvüc-sâz edecek olan nesl-i cedit gelsin!..

.....

Aziz Sıddık Kardeşlerim,

Bugün, büyük ve merhum kardeşim Molla Abdullah ile Ziyaeddin hakkındaki malûmunuz muhavereyi tahattur ettim. Sonra sizi düşündüm. Kalben dedim: Eğer, perde-i gayb açılrsa, bu sebatsız zamanda böyle sebat gösteren; ve bu yakıcı, ateşli hallerden sarsılmayan bu samimi dindarlar ve ciddi müslümanlar, **eğer herbiri bir veli, hatta bir kutup görünse benim nazarımda şimdi verdiğim ehemmiyeti ve alâkayı pek az ziyadeleştirecek; ve eğer, birer âmi ve âdi görünse, şimdi verdiğim kıymeti hiç noksan etmeyecek, diye karar verdim.** Çünkü, böyle pek ağır şerait altında îmân kurtarmak hizmeti, herşeyin fevkindedir. Şahsî makamlar ve hüsn-ü zanların ilâve ettikleri meziyetler; böyle dağdağalı, sarsıntılı hallerde hüsn-ü zanlarını kırmakla, muhab-

betleri azalır. Ve meziyet sahibi dahi onların nazarlarında mevkiini muhafaza etmek için tasannua ve tekellüfe ve sıkıntılı vekara mecburiyet hisseder. İşte, hadsiz şükür olsun ki, bizler böyle soğuk tekellüflere muhtaç olmuyoruz.

.....

Madem biz kadere teslim olup, bu sıkıntı-

ları

خَيْرُ الْأُمُورِ أَحْمَرُهَا

sırriyle, ziyade sevab kazanmak cihetiyle mânevî bir nimet biliyoruz ve madem geçici dünyevî musibetlerin sonları ekseriyetle ferahlı ve hayırlı oluyor; ve madem biz, hakkalyakîn derecesinde yakinî bir kat'î kanaatımız var ki, **biz öyle bir hakikata hayatımızı vakfetmişiz ki, güneşten daha parlak ve cennet gibi güzel ve saadet-i ebediye gibi şirindir.** Elbette biz bu sıkıntılı haller ile müftehirane, müteşekkirane «bir mücahede-i mâneviye yapıyoruz.» diye şekva etmemek lâzımdır.

.....

Hem O zat hem sizler biliniz ki; ben, Risale-i Nurun bir hizmetkârıyım ve o dükkânın bir dellâhıyım. O ise (Risale-i Nur), Arş-ı Âzamla bağlı olan Kur'anı Azimüşşan ile bağlanmış bir hakiki tefsiridir. Benim şahsımdaki kusu-

rat, ona sirayet edemez. Benim yırtık dellâllık elbisem, onun bâki elmaslarının kıymetini tenzil edemez.

.....

Ey âhiret dostlarım! Benim Kur'ana hizmetkârlığımdan teberri edip kaçmayınız. Çünkü, inşaallah benden size zarar gelmez. Eğer faraza musibet gelse veya bana zulmedilse, siz benden teberri ile kurtulamazsınız... O hal ile, musibete ve tokada daha ziyade istihkak kesbedersiniz. Hem ne var ki evhama düşüyorsunuz?

.....

Madem ben garibim ve gurbetteyim ve gurbete gideceğim; acaba şu misafirhanedeki vazifem bitmiş midir? Ta ki **sizleri ve Sözleri tevkil etsem** ve bütün bütün alâkamı kessem... fikri hatırıma geldi. Onun için sizden sormuştum ki, acaba yazılan Sözler kâfimidir? Noksanı varmı? Yâni vazifem bitmiş midir?

Eğer korkunuz mesleğimden ve Kur'ana ait dellâllığımdan ve kuvve-i mâneviye-i imâniyeden ise, ellibin nefer değil, yanlıssınız! meslek itibariyle elli milyon kuvvetindeyim haberiniz olsun! Çünkü Kur'an-ı Hakîmin kuvvetiyle sizin dinsizleriniz dâhil olduğu halde, bütün Avrupaya meydan okuyorum. Bütün neşrettiğim envâr-ı imâniye ile, onların fûnûn-u

müsbete ve tabiat dedikleri muhkem kal'alarını zir ü zeber etmişim. Onların en büyük dinsiz feylesoflarını, hayvandan aşağı düşürmüşüm. Dinsizleriniz dahi içinde bulunan bütün Avrupa toplansa, Allahın tevfiikiyle beni o mesleğimin bir mes'elesinden geri çeviremezler; inşaallah mağlûb edemezler!...

Madem böyledir, ben sizin dünyanıza karışmıyorum, siz de benim âhiretime karışmayınız! Karışsanız da beyhudedir.

**Takdir-i Hüda, Kuvve-i bazu ile dönmez
Bir şem'a ki, Mevlâ yaka, üflemekle sönmez.**

.....
Din bir imtihandır, teklif-i İlâhi bir tecrübedir. Tâ ervâh-ı âliye ile ervah-ı sâfile müsabaka meydanında birbirinden ayrılın. Nasılki bir mâdene ateş veriliyor, tâ elmasla kömür, altınla toprak birbirinden ayrılın. Öyle de, bu dar-ı imtihanda olan teklifat-ı İlâhiye bir iptilâdır ve bir müsabakaya sevtir ki, istidad-ı beşer madeninde olan cevahir-i âliye ile mevadd-ı süfliye birbirinden tefrik edilsin.

Madem Kur'an bu dar-ı imtihanda, bir tecrübe suretinde, bir müsabaka meydanında beşerin tekemmülü için nâzil olmuştur. Elbette şu dünyevî ve herkese görünecek umur-u gaybiye-i istikbaliyeye yalnız işaret edecek ve

hüccetini isbat edecek derecede akla kapı açacak. Eğer sarahaten zikretse sırr-ı teklif bozulur, adeta gök yüzündeki yıldızlarla vâzihan «**Lâilâhe İllallah**» yazmak misillü bir bedahete girecek, o zaman herkes ister istemez tasdik edecek, müsabaka olmaz, imtihan fevt olur; kömür gibi bir ruh ile elmas gibi bir ruh beraber kalacaklar.

.....

Risale-i Nur erkanlarının haksız itirazlara karşı haklı, fakat zararlı hiddetlerinden kurtarmak lüzumuna binaen; ve ehl-i ilhadın iki tairfe-i ehl-i hakkın mabeynindeki husumetten istifade ederek, birinin silâhiyle, itiraziyle ötekini cerh edip ve ötekinin delilleriyle berikini yere vurmak, çürütmekten içtinaben; Risale-i Nur şakirdleri, bu mezkûr dört esasa binaen muarızlara hiddet ve tehevvürle ve mukabele-i bilmisille karşılamamalı. Yalnız kendilerini müdafaa için musalâhakârane medar-ı itiraz noktaları izah etmek ve cevap vermek gerektir. Çünkü bu zamanda enaniyet çok ileri gitmiş. Herkes kâmeti miktarında bir buz parçası olan enaniyetini eritmeyip, bozmuyor; kendini mazur biliyor, ondan niza çıkıyor. Ehl-i hak zarar eder, ehl-i dalâlet istifade ediyor.

.....

Bir şahsın tehevvüsü için büyük bir daire-i

muhitayı hareket-i mühimmesinden durdurmaz.

Tedenninin mühim bir sebebi: bâzı rüesa ile haksız olarak millete fedakârlık iddia eden sahtekâr hamiyetfuruşlar veya velâyeti dâva eden ehliyetsiz bâzı müteşeyyihlerdir.

.....

S — Herşeyden evvel bize lâzım olan nedir?

C — Doğruluk...

Daha?

Yalan söylememek..

Sonra?

Sıdk, ihlâs, sadakat, sebat, tesanüd...

.....

Ne istersin?

Daima onların demdemelerinin mevzuu olan ihlâsı... hem de ona murabit oldukları cihad-ı ekberi ve terk-i iltizam-ı nefsi... hem de onların şiarı olan, zühdün mânası olan terk-i menafi-i şahsiyeyi.. hem de daima iddiasında bulundukları ve mizac-ı İslâmiyetin mâyesi olan muhabbeti isterim... Yahut inad, gıybet ve tarafdarlığı mabeynlerinden kaldırsınlar.

.....

Eğer mesleği tenkıs-i gayr ile meziyetini izhar.. ve husumet-i gayr ile muhabbetini telkin. ve inşikak-ı asâyı istilzam eden hiss-i tarftarlık... ve meyelân-ı gıybeti intac eden ken-

dine muhabbeti başkasına olan husumete mu-
tevakkıf gösterilse o, bir ze'b-i mütenağımdır.
Din ile, dünyanın saydına gider. Ya bir lezzet-i
menhuse, veya bir içtihad-ı hata onu aldatmış;
o da kendisini iyi zan edip büyük meşayihe ve
zevat-ı mübarekeye su-i zan yolunu açmıştır...

.....

Risale-i Nur, bu mübarek vatanın mânevî
bir halâskârı olmak cihetiyle şimdi iki deh-
şetli mânevî belâyı defetmek için matbuat âle-
miyle tezahüre başlamak, ders vermek zamanı
geldi veya gelecek gibidir zannederim. O deh-
şetli belâdan :

Birisi, Hıristiyan dinini mağlûb eden ve
anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli din-
sizlik cereyanı bu vatani mânevî istilâsına kar-
şı Risale-i Nur bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir
sedd-i Kur'anî vazifesini görebilir.

İkincisi : Âlem-i İslâmın bu mübarek va-
tanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve itti-
hamlarını izâle etmek için matbuat lisaniyle
konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar
edildi. Ben dünyanın hâlini bilmiyorum, fakat
Avrupada istilâkarane hükmeden ve edyân-ı
semaviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın is-
tilâsına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kal'a
olduğu gibi; Âlem-i İslâmın ve Asya Kıt'asının
hal-i hazırdaki itiraz ve ittihamını izâle ve es-

kideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mucize-i Kur'aniyedir. Bu memleketin vatanperver siyasileri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nuru tabederek resmen neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belâyâ karşı siper olsun. Acaba bu yirmi sene zarfında îman-ı tahkikiyi pek kuvvetli bir surette bu vatan da neşreden Risale-i Nur olmasa idi bu dehşetli asırda acip inkılâb ve infilâklarda bu mübarek vatan Kur'anını ve îmânını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilirmiydi?

Risale-i Nur'a daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez, daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar . **Fakat cepheyi değiştirip din perdesi altında bâzı safdil hocaları veya bid'a taraftarlarını, veya enaniyetli sofi meşreblileri bâzı kurnazlıklarla Risale-i Nura karşı istimal etmek ve Risale-i Nura ve şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeğe münafıklar çabalyorlar. İnşallah muvaffak olamazlar. Risale-i Nur şakirdleri tam ihtiyatla beraber bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar; aldanan ehl-i ilim ve îmân ile dost olsunlar. «Biz size ilişmiyoruz, siz de bize ilişmeyiniz; biz ehl-i îmân ile kardeşiz» deyip yatıştırınsınlar.**

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz sıddık kahraman kardeşlerimiz,

Evvelâ binler selâm ve sevgilerimizi sunar, hizmet-i imaniye ve Kur'aniyede muvaffakiyetler diler, dualarınızı bekleriz.

Saniyen: cereyan etmekte olan hâdisatın muhtemel menfî tesirlerinden kalb ve ruhlarımızı azade bulundurmak; ve birşey meydana geldikten sonra daima kader cihetini düşünerek hikmetli ve güzel taraflarını görmek ve zahiri ruha dokunan kaba, şer, musibet cihetlerine fazla nazarı dolaştırmamak —Risale-i Nurdan aldığımız derslere binaen— lâzımdır.

Kardeşlerimiz, gözlerimiz halâ nemli, yaşlarımız dinmedi ve dinmeyecek... O sevgili üstadımız en sevgili, en hicranlı hâtıraları hâfızalarımızda bırakarak aramızdan maddeten ayrıldı, Rahmet-i Rahmana, Peygamber-i zîşanımızın (A.S.M.) yanına kavuştu. Onu çok arıyoruz ve arayacağız.

Bahtiyarız bizler ki, bu dehşetli asırda bizlere Kur'ana hizmet aşkını Risale-i Nur vasıtasıyla kazandırdı. 20. asrın insan psikolojisini, içtimaiyatının tam ve hakikatlı bir tahlilini yaparak bu hizmette kalb ve akılları teshir edecek müsbet ve ilmi ikna usullerini bizlere öğretti. Canından fazla sevdiği ve üzerinde göz bebeği gibi titredliği Risale-i Nur hizmetini Talebelerine emanet etti. Biz

de bu emaneti bütün ruhumuzla muhafaza edip nesilden nesile ileteceğiz inşaallah. Çünkü o külli-yatın her sahifesinde Said Nursî var, her satırında Bediüzzaman konuşuyor. Seksen küsur senenin başını eğdiremediği mücahid-i ekber, allâme-i cihan sarığı başında bizimle sohbet ediyor... Ve diyor:

«Evet ümitvar olunuz! Şu istikbal inkılâbı içerisinde en yüksek gür sadâ İslâmın sadâsı olacaktır.»

«Aziz siddık kardeşlerim, merak etmeyiniz, biz inayet altındayız. Zahiren zahmetler altında rahmetler var.»

«Aziz siddık, sarsılmaz, telâş etmez, ahireti bırakıp fâni dünyaya dönmez kardeşlerim!..»

Ey Risale-i Nurun talebesi! Hayatı harikalarla dolu üstadın yaşayan, manen hükmeden sesini duy.

Ey büyük üstad! Minnet sana.. Şükran sana Rahmet, hep sana!..

Ey kardeş dikkat buyur!. Denizli hapsinde bütün esbab-ı âlem zahiren üstadın aleyhinde.. idam hükümleriyle mahkemeye verilmişken üstad diyor.

«Merak etmeyiniz kardeşlerim, o nurlar parlayacaklar.»

Bu söz nasıl tahakkuk etti..

Üstadımızın dediği gibi: «Bize şimdi lâzım, kemal-i teslimiyetle sabır ve temkinde bulunmak ve bilhassa inkisar-ı hayale düşmemek ve bazen ümidin hilâf-ı zuhuriyle meyus olmamak ve muvakkat fırtınalarla sarsılmamak, İnayet-i İlâhiyenin imdadımıza gelmesini tevekkül ile beklemektir.»

Burada birbirimize çok tekrar ettiğimiz bir dersimiz de: Vazifemizin yalnız ve yalnız hizmet ve neşir olduğu ve neticenin Cenab-ı Hakka ait bir keyfiyet bulunduğu hususudur. Tedbiri ise, azamî faaliyet ve azamî hizmet içerisinde tedbir olarak mütâlâa ediyoruz. Yoksa hizmeti Allah göstermesin ve üstadımızı kabrinde mahzun etmesin his, heva ve nefsin bir tezahürü olan tamamen veya muvakkaten terk etmek mânâsında değil.. Bideyet-i İslâmdan beri gelen hâdisatı zamanın şeridinde ibretle seyretmek, **Nurları okumak, okutmak, yazmak** suretindeki meşguliyetle kalbi ferahlandırmak ,aramızdaki uhuvvet ve muhabbeti ziyadeleştirerek ihlâsla ve tam tevekkül ve teslim içerisinde müsbet hareket ederek hizmette kusur göstermemek elzemdir kanaatımız var...

Hizmet.. durmadan, dinlenmeden, yılmadan hizmet.. kasırgalar, tufanlar saldırsa yine hizmet.. bu vatan ahâlisinin Nurlara en az ekmek, hava ve su kadar ihtiyacı var. Sefahet ve ahlâksızlığın cemiyetimizin bünyesini bir kanser gibi kemirdiğini ve her geçen dakikanın bilhassa genç nesillerimizi uçurumlara attığını, bütün bir vatan sathına yayılmak istidadını gösteren serserilik ve anarşi tohumlarının hayatiyet ve bekamızı tehdit edecek hale geldiğini kör olanlar da gördü. Elbette Risale-i Nurla bu müthiş yaranın tedavisine çalışacak.

Bu can bu tende durdukça, koynunda bir tarihin yattığı ve bütün bir ecdad kalbinin çarptığı bu vatanın; camiler, mescidler, türbeler kokan temiz havasını teneffüs ettikçe ebedler tarafına doğru bu mânevî bayrak dalgalanacak, bu iman ya-

nacak sonmiyecek inşaallah... Nihayet, en garaz-kârlar da anlayacak ki, «Bir hakikat var, hiçbir şeye feda edilmez, ehl-i dalâlete başını eğmez, mağlûp olmaz.»

Evet, bu şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm hakikatı elbette hayattan, ziyade bir istediği var. Ve onun idamından kurtulmak çaresi; insanların her meselesinin fevkinde en büyük ve en ehemmiyetli ve en lüzumlu bir ihtiyac-ı zarurî ve kat'isidir.

Müsaade ederseniz burada bir an üstadımıza sesleneceğiz:

Üstadımız! Elimizde nur var, siyaset topuzu yok. asâyiş memurlarıdır mânen talebelerin.. Düsturlarını öylesine benimsedik, nasihatlerini öylesine dinledik ki, kabrinde rahatsız edildiğin demde bile dilimiz sustu, elimiz oynamadı.. ayaklarımız kötürümleşti, hislerimizi iptal ettik, hissiyatımızı unuttuk.. hicran ve tahassür, azap ve işkence kusa kusa sergerdan dolaştık.

«Birimiz şarkta, birimiz garbda, birimiz cenupta, birimiz şimalde; birimiz ahirette, birimiz dünyada da olsak biz yine birbirimizle beraberiz.» sözün içli bir teselli şarkımız oldu.

Netice: Üzülecek hiçbir şey yok, zulüm olursa ömrü de az olur. Kader herşeyden üstündür.

Hülâsa: Müjde var !Muktazi ise herşey var.. Bir manevî sefer var, üstada kavuşuncaya kadar..

Müjde var arkadaşlar müjde var, Said yaşıyor, yaşayacak! İşte misal:

«Yakînim var ki, istikbal semavatı, zemin-i Asya

Bahem olur; teslim yed-i beyza-yı İslâma...»

NUR TALEBELERİ

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

Pek muhterem Aziz Kardeşlerimiz,

Gönderdiğiniz Risaleleri büyük bir sevinç ve sururla alıyor ve sizlere dualar ediyoruz. Bizi tenvir ettiğinizden dolayı, Allah sizden razı olsun. Cennetül-Firdevste Cemâline müşerref eylesin. Eğer bu dalâletli asırda Cenab-ı Hak bu Nur Risalelerini ihsan etmese idi ümmet-i merhume bu asırda gaflette kalacaktı. Çünkü, mânevi hastalıklar dört yandan kaplamış, hatta içeriye girmiş; mikropolar akciğerleri emiyorlar. Bazı biçareler halen yine farkında değil.. Risaleleri hem okuyor, hem bu ümmetin hâline ağlıyorum. Fakat yine de ümitsiz değilim. Allahu Taalâya sonsuz şükürler... Onun Nuru bize de yetiştirdi. Hasta kalbimize merhem olan Nur Risalelerini okuyoruz. Orada her derde devâ bulduk. Kalbimizdeki ye'si kovdu, bizleri baştan ayağa nura garketti. Allah bu Risalelerin müellifi Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinden ebediyyen razı olsun. Yerlerini Cennetül-Firdevste kılsın. Bizleri de onun şefaatine nâil eylesin.

O zat-ı mübarek'in bu sözü bize aşk, şevk ve kuvvet kaynağı oluyor:

«İnşaallah istikbaldeki İslâmiyetin kuvvetiyle medeniyetin mehasini galebe edecek, zemin yüzünü pisliklerden temizliyecek; sülh-u umumiyei de temin edecek; hak ve hakkaniyetin mânevî kılcıkları düşmanları mağlûp edip dağıtacak. Haki-

kat-ı İslâmiyenin güneşi ile sülh-u umumî dairesin de hakiki medeniyeti görmeyi Rahmet-i İlâhiye-den bekliyoruz.»

Bu yolda mânevi mücadeleye devam edeceğiz, önümüze ne çıkarsa çıksın aldırmıyacağız. **Canımı-
yı da feda edeceğiz.** Allah cümle kardeşlere nus-
at, muvaffakiyet ve hayırlar versin. A m i n. .
A m i n.

Müsterih ol ey şâh-ı evliya! Sen ölmedin, se-
ni ardından koşanlar, günden güne çoğalmak-
dırlar...

E l b a k i H ü v e l b a k i
Avrupa Nur Talebelerinden
VAMIK AZRALI

Mesleğimiz haliliye olduğu için meşre bimiz hilletdir. Hillet ise en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmert kardeş olmak iktiza eder. Bu hilletin üssülesası samimi ihlâsdır. Samimi ihlâsı kıran adam, bu hilletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder; gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var. Ortada tutunacak yer bulamaz. Evet, yol iki görünüyor.. Cadde-i Kübra-yı Kur'aniye olan şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmiyerek yardım etmek ihtimali var. İnşallah Risale-i Nur yoluyla Kur'an-ı Mucizül-Beyanın daire-i kudsiye sine girenler daima Nura, ihlâsa, imâna kuvvet verecekler ve öyle çukurlara sukut etmeyeceklerdir.

**

Hizmetkârlığı makamata tercih ediyorum.

**

Bu dünya darül ücret değil, darül hizmettir

SAİD NURSI